

Tomáš Houška

Tomáš Vorel

Pavel Nosek

Gympl

literární scénář pro celovečerní film

© 2006 VorelFilm

0:1 U ZDI - NOC

Cinejeep, nebo swisjep, koleje 20 m

Následující obrazová sekvence slouží jako podklad pod úvodní titulky.

Makrodetail barvy dopadající na zeď.

Petr jde prázdnou noční ulicí, v ruce se mu houpe bílá igelitová taška.

Petr se ohlédně, z igelitky vytáhne sprej s širokou tryskou.

Na plechová vrata napíše svůj tag CHEAP.

Hodí spray zpátky do tašky a pokračuje svižnou chůzí.

Sehne se k popelnici a na ní nastříká CHEAP.

Vyfotí si to foťákem

Chodí ulicí a značkuje ji jako pes na vycházce.

Nyní ho zlákala nově natřená betonová zídka.

Sprej chrlí oblaka barev.

Petrovy oči těkají nocí.

Petr stříká na vrata nějakého podniku, zvedne hlavu.

Za vraty stojí vrátný a štěká pes.

Vrátný:

Ty hajzle pal vodsud...!!!

Petr schová spray.

Vrátný otevře dveře a pouští psa.

Petr utíká ulicí.

Pes utíká ulicí.

Petr skočí do tramvaje.

Dveře se zavírají.

Pes skáče zvenku na dveře.

Tramvaj odjíždí.

Petr vyfotí psa.

0:2 PLÁCEK PŘED ŠKOLOU - DEN

Koleje 20 m

Na chodníku u parkoviště postává hlouček studentů. Někteří z nich kouří, debatují, nebo jen tak zevlují.

Michal má pichlavé oči, černé vlasy, věčně otrávený, flegmatický pohled. Právě somruje na Kláře cigaretu.

Michal:

Nemáš cígo...?

Klára je provokativně oblečená se zrzavými dredy, s copánky z barevných nitek. Na krku a rukou spousta korálků a náramků. Obnažené břicho procvaknuté kroužkem.

Klára:

Ty mi za to dáš vopsat matiku...

Michal se podívá, jakože se zbláznila.

Michal:

Já, jo...? Kde bych ji asi sehnal, ty v'...?

Klára:

Dementní derivace...k čemu to budu potřebovat ty v'...

Pavla si smutně vzdychne. Celá v černém, tichá a zajímavá, rozpuštěné dlouhé vlasy, plná problémů a tíže života.

Pavla:

Třeba abys vypočetla, jak máš mít jako sekretářka dlouhou sukni...

Ruka Petra vyfotí foťákem partičku.

Petr má na sobě kapsáčové kalhoty, mikinu, na hlavě basketbalovou čepici, ze které trčí hříva zvlněných vlasů. V ruce digitální fotoaparát, se kterým si stále pohrává.

Petr:

Nebo v jakym úhlu máš nastavovat šéfovi prdel...

Klára se naoko urazí.

Klára:

Si debil...

Martin je sportovní týpek s účesem ala Backham. A matice rozumí více než Petr.

Martin:

Na to sou ale spíš goniometrický funkce...

Klára:

Takže ty derivace jsou mi fakt k hovnu...

Pavla vypustí kouř a ztrápeně pohlédne na Petra.

Pavla:

Všechno je k hovnu...

Petr jí musí dát za pravdu.

Petr:

No, skoro všechno je k hovnu...

Klára se ironicky usměje.

Klára:

Vy dva se k sobě hodíte...

Petr:

Taky si myslím...

A pohlédne zamilovaně na Pavlu. Ta předstírá nadhled, mocně natáhne kouř, v tu chvíli ztuhne, zavře pusku, zahodí cigaretu, bojí se vypustit kouř.

Svižným důležitým krokem se k nám blíží Ředitelka školy. (z celku na detail) Mondénní hubená dáma kolem padesátky. Slušně oblečená s potenciálem hezké ženské. Ráda by byla obletována a chlapi by se o ní i zajímali, jen kdyby nebyla tak studená a nevlídná, tak inteligentní, takový „Klaus v sukních“.

Studenti odhazují a všemožně za zády ukrývají své cigarety, zdraví paní Ředitelku.

Studenti:

Dobrý den...dobrý den...dobrý...

Ředitelka kuřáky samozřejmě vidí a dávno zná.

Ředitelka:

Kocourek, Procházková, Hejnal, Kolman, Krumbachová...
To nemůžete hulit aspoň za rohem...?

Ředitelka se rozkročí a partičku si prohlíží.
Studenti se tváří nevinně, ale za zády jim stoupá dým.
Petr se vítězoslavně usměje.

Petr:
Já už nekouřím, paní ředitelko...

Ředitelka má v očích mrazivé nepochopení.

Ředitelka:
Kocourek, ty vůbec nemluv... Ty pod' rovnou se mnou...!

A zmizí ve školní budově.

Petr nasadí otrávený obličej a odchází za Ředitelkou.

Michal to ironicky komentuje.

Michal:
Určitě zas nějaká pochvala...

Klára koukne na hodinky.

Klára:
Za tři vosum, to si ještě koupim něco k snídani.

Zvoní školní zvonek.

0:3 VESTIBUL - DEN

[jízda 10m, ramínko](#)

Gympláci se loudají od šaten po schodech do tříd.
Pavla s Michalem o něčem debatují a jdou s davem. Pohledem se zdrží na sešmajdaných a špinavých botách Školníka, který stojí nad schody.

Pavla:
Dobrý den...

Ale Školník neodpoví a ani se jim nepodívá do očí, pohledem visí na Michalových teniskách.

Školník:
Kolman! Kde je přezutí?!

Michal se drze zastaví a podívá na své tenisky.

Michal:
To sou tenisky do školy, ne...?

Školník:
Di to sundat! A nedělej si ze mě prdel...!

Michal sundá boty a zahodí je.

0:4 ŘEDITELNA - DEN

Jízda

Ředitelka soustředěně pozoruje Petra, který nezúčastněně civí z okna.

Ředitelka:

Ty si hlavně budeš muset rozmyslet, jestli tu školu chceš dodělat...
Jestli s těma neomluvenejmá hodinama něco neuděláš, tak budeš mít velký problémy...

Petr je rozpačitý a neví, co vlastně Ředitelka chce slyšet.

Petr:

No...ja vim...

Ředitelka před něho šoupne papír.

Ředitelka:

Víš, ale nic pro to neděláš, tak to asi nevíš, protože kdybys to věděl, tak to asi vypadá jinak, že jo...? Proč ses teda na tu školu hlásil, když sem teď nechodíš...?

Petr se nevinně usměje.

Petr:

Dyk jsem tady...

Ředitelka:

Ted' seš náhodou tady! Ale jinak tady nejseš a nebud' drzej...

Petr:

Já nejsem drzej, já sem upřímnej...

Ředitelka s ním už nechce ztrácet čas.

Ředitelka:

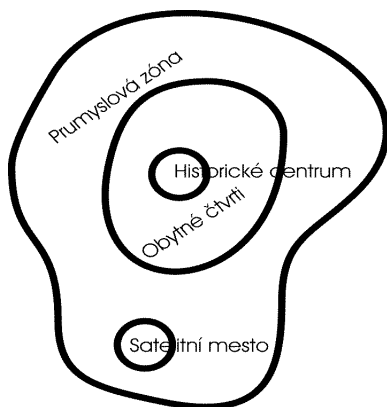
Tady mi podepiš, žes to převzal a padej do třídy...

0:5 TŘÍDA GYMNAZIA - DEN

Jízda 10 m, ramínko,

Makrodetail křídý, odjezd na třídního.

Třídní učitel je zarostlý, ledabyly oholený, nekonformní týpek. Místo obligátního obleku má plátěné kalhoty a triko. Právě maluje na tabuli složité schéma nějakého města, něco zhruba takového, jako je na obrázku:

Třída není nijak hezky zařízená. Starý otlučený nábytek budí dojem z nouze ctnosti. Probíhá hodina výtvarné výchovy v septimě.

Pavla:

Martine, ukaž mi sešit, já to vopíšu...

Martin se neochotně otočí a sešit jí předhodí.

Michal má rozložené noviny, ve kterých listuje, ale nic zajímavého nenachází.

Michal:

Že se na to nevysereš...

Třídní učitel nerad zvyšuje hlas.

Třídní:

Všímate si, co máme za hodinu? Matika je až potom...

Pavla si útrpně povzdechne.

Pavla:

Rodiče bude spíš zajímat, co dostaneme z derivací...

Učitel přestává kreslit a otočí se čelem k masám.

Třídní:

Takže si to tu říkám pro sebe...?

V tom se rozlétnou dveře, vejde Jindra a Klára.

Jindra je stále v pohodě, s hřívou vlasů a s africkým bubnem podpaždí.

Jindra:

Nám na Karláku ujel autobus...

Jsou to samozřejmě lži, ale přece nemůže říct, že je mu úplně fuk, že jde pozdě.

Z Kláry číší přidržený sex-appeal.

Klára:

Se v klidu nasnídám, ne..? Nebudu mít ve třiceti vředy jako matka....

Klára sebevědomě vypne prsa, takže učitel se neubrání pohledu.

Klára:

Martine, půjč mi to...

Martin:

Ted' to má Pavla...

Klára s hlasitým buchnutím sedne vedle Jindry.

Klára:

Týjo...to nestihnu...

Jindra bubnuje prsty do dřeva.

Jindrův prst:

Duk, duk, duk...

Třídní se tváří, že ho nic nemůže vyvést z míry.

Třídní:

Máte už to obkreslený? Můžu pokračovat...?

Monika, třídní kráska a manekýna s blond účesem vchází do třídy. Červenou bundu rozkládá přes opěradlo židle.

Monika:

Jé, promiň, Tome, že du pozdě, já jsem se nák...

Třídní bere křidu, stoupne si opět k tabuli a zamyslí se, úplně ho rozhodili.

Třídní:
No a kde jsem přestal...?
V tom se opět otevřou dveře a vstoupí Petr. Omluvně koukne na Třídního.

Petr:
Sorry, já byl u ředitelky...
A sedne si do lavice vedle Pavly.
Pavla na něj starostlivě pohlédne, ale hned se věnuje dalšímu opisování matiky.
Petr chvíli tupě sedí a pak černou fixou začne malovat na úřední oznámení.
Z lavice před ním se otočí Michal.

Michal:
Co je vole...?
Petr:
Ředitelská důtka, vole...
Michal:
Důtka...? To je kráva nevyšukaná...

Petr rychlými tahy změnil důtku na skicu graffiti.
To Michala zaujme, prohlíží si skicu ze všech stran a nemůže to rozluštit.

Michal:
Hezky...! Co je tam napsaný...?
Petr:
Nic, vole...
Michal vytrhne Petrovi papír s důtkou a zadívá se na obrázky.

Michal:
To je chep...?
Petr:
Né, CHEAP... a dej to sem...
Třídní učitel už je u Michala a sebere mu skicu.

Třídní:
Co to je...?
Petr se nevinně usměje.

Petr:
Ted' už nic... ale byla to ředitelská...
Učitel skicu prohlíží ze všech stran, pak vrátí papír na lavici a jde k tabuli.

Třídní:
Takže souhlasíte, že zase budeme něco dělat...?
Michal se skloní nad svůj sešit a začne malovat podle sebe slovo „CHEAP“

0:6 SBOROVNA - DEN

Jízda, ramínko,

Ředitelka si zapálí cigaretu a vypustí kouř Třídnímu přímo do tváře.

Ředitelka:
Musí ta tvoje třída kouřit rovnou před vchodem? To nemůžou jít do jiný ulice? To by jim upadly nožičky, že jo...?

Učitel rozežene kouř rukou.

Třídní:
A co se tím vyřeší? Zdravější nebudou...

Ten ji dokáže vždycky vytočit.

Ředitelka:
Kašlu na jejich zdraví! Tady jde vo školu! Všude bordel, nedopalky,
bordel v šatnách, bordel na chodbách, bordel všude...

Učitel se pobaveně usmívá.

Třídní:
To je tvůrčí bordel...

Ředitelka se k němu přisune a upřeně zírá na jeho rozcuchanou hlavu.

Ředitelka:
Tvůrčí jo....?

A rukama mu upravuje vlasy do nějakého účesu.

Učiteli to není příjemné, ale neodporuje. Když ho přestane česat, zase se rozcuchá.

0:7 SBOROVNA - DEN

Do dveří sborovny vchází učitelé a učitelky a zasedají svá místa.
Šekretářka roznáší přítomným kafe a čaj.
Ředitelka si sedne do čela stolu a rozhlíží se, kdo ještě chybí.
Češtinář usedá vedle Ředitelky. Postarší, vyschlý, v ušmudlaném obleku, koutky úst
svěšené, negativista.

Češtinář:
Tak jsem je vyčadil parchanty... ani si nevrzli...

Třídní se šálkem zeleného čaje sedne vedle Češtináře a kouká do hromady písemek.

Třídní:
No to bych si taky nevrz...

Češtinář ho probodne pohledem nepochopení a stařecké ješitnosti.

Třídní:
Copak já vim, kdy Havel psal „ňáký dopisy...”

Češtinář mu šermuje písemkou před očima.

Češtinář:
Jaký „ňáký dopisy”? Ale „Dopisy Olze” Tady jim přece jasné dávám
nápovědu, že chci dopisy Olze...

Třídní:
Copak to dneska někdo čte...?

Češtinář je zhnusený.

Češtinář:

Co je mi do toho...! Já potřebuju rodičům dokázat, že ty jejich dětičky jsou líná verbež...

Třídní se rozhlíží po učitelích a hledá oporu.

Třídní:

Každej z nás snad umí postavit písemku tak, že si nikdo z žáků ani nevyrzne...

Češtinář se radostně uchechtne.

Češtinář:

Tak když to umíš, tak to koukej dělat...

Ředitelka poklepe tužkou o stůl, aby přerušila jejich neplodnou debatu.

Ředitelka:

Tak dnes je na programu: „Pozdní docházka“ „Kouření před školou“ a „Bordel v šatnách“

Fyzikář s bradkou a v brejličkách nechápavě kroutí hlavou.

Fyzikář:

Ale to už jsme řešili minule...

Ředitelka:

Řešili, řešili, ale nevyřešili...!

Češtinář má svůj jasný postoj.

Češtinář:

Já bych jim to kouření už konečně zatrhnul...

Fyzikář rozumí technologiím a je kutil.

Fyzikář:

Já bych našrouboval na fasádu cépéúčko dvěstěčtyřicítku... A hned bysme viděli, kdo to je...

Biologikářka s nadváhou, načesané odbarvené vlasy ze 70 let.

Biologikářka:

Co je to cé pé...?

Fyzikář nechápe, že ona nechápe.

Fyzikář:

Průmyslová kamera Panasonic...

Češtinář se zamyslí a zvolna přejde na jinou tematiku.

Češtinář:

A všimli jste si, že v učebně šest neustále bzučí nějaký transformátor, nebo co...?

Fyzikář mávne povzneseně rukou.

Fyzikář:

To jsou zářivky... startér zářivek...

Češtinář kroutí povážlivě hlavou.

Češtinář:

To není startér... to poznám...to je transformátor...

Ředitelka bouchne rukou do stolu.

Ředitelka:
Ted' řešíme to kouření a né transformátor...!
Matikářka ve světlém obleku je strohá a bez humoru.
Matikářka:
Měli bysme dát do školního řádu, že studenti nesmí kouřit...
Ředitelka vypustí dlouhý kouř a podívá se na Matikářku jako na blba.
Ředitelka:
To už tam dávno je...!!!
K Ředitelce se nakloní Tělocvikář v pěkné postavě a boxerském tričku bez rukávů.
Tělocvikář:
Jim chybí hlavně pohyb! Našel jsem takový bezvadný mašiny...
A ukazuje Ředitelce prospekt na posilovací zařízení.
Tělocvikář:
Kluci by se na nich vyřádili... A pro holky je takovej ten rotoped...
Ředitelka protočí oči. Tak s takovou partičkou má vést střední školu?
Ředitelka:
A kde na to asi vezmeme prachy? Nemáme ani na vymalování...?
Třídní učitel pobaveně srká zelený čaj a ani se do debaty nezapojuje.

0:8 NA ULICI - DEN

[jízda 20 m](#)

Petr s Michalem se sunou po chodníku, batohy na zádech.

Petr si prohlíží, co Michal nakreslil.

Petr:
Ty vole, CHEAP jo....? To někde namaluj a zlomim ti ruku...
Michal se lekne.

Michal:
Proč nemůžu psát CHEAP...?

Petr:
Vymysli něco svý méno...!

Michal:
A jak se jako můžu jmenovat...?

Petr se mu podívá tvrdě do očí.

Petr:
A ty chceš malovat, nebo co...?

Michal se rozzáří, že Petr pochopil.

Michal:
No jasně...

Na chodníku cupitá drobná žena, celá ověšená igelitkami s nákupem. Lehce přes 40, žádná intelektuálka, ale také žádná slepice. A Maxík.

Matka Petra:
Petře...

Matka se zastaví a dá synovi pusku na tvář.

Michal se pobaveně usměje, on by si pusku od matky dát nenechal.

Petr:

Ahoj mami...

Petr bere matce jednu tašku s nákupem.

Michal chvíli bezradně stojí, pak vezme matce druhou tašku.

Matka Petra:

Jé ty si hodnej... a ty si Petrův spolužák...že jsem tě ještě neviděla...?

Michal si z ní utahuje.

Michal:

No já jsem takovej nevýraznej...

0:9 BYT PETRA - DEN

[jízda ramínko](#)

Petr projde předsíní do kuchyně, kde položí tašky na stůl.

Matka Petra:

Nemáte hlad, kluci...?

Petr nechce zapřádat hovory o ničem.

Petr:

Ne, vobědváli jsme....

Matka ráda zapřádá hovory o čemkoli.

Matka Petra:

Joo, a co jste měli dobrýho..?

Petr si opravdu nemůže vzpomenout a hledá odpověď u Michala.

Petr:

Ty v'... co sme měli dneska k vobědu?

Petr jde do koupelny a opláchne si obličej.

Michal:

Já už taky nevím... no bylo to něco určitě dobrýho...

Matka přesunuje potraviny z igelitek do lednice.

Matka Petra:

Já nevím, co bych pořád vařila, tak si řekni, jestli tě něco napadá...

Hlas Petra:

Ty v'... udělej třeba řízky...

Matka Petra:

Ty sem dělala včera... a neříkej mi vole...

Petr se vrací z koupelny.

Petr:

No vidíš a jak byly dobrý....

Matka přechází do útočnosti.

Matka Petra:

A zhasínej po sobě v tý koupelně nebo tu elektriku nezaplatíme...

Petr se vrátí do koupelny zhasnout.

Matka Petra:

A co bylo ve škole novýho..?

Petr se ledabyly usměje.

Petr:

Nic...

Matka Petra:

No a co ta matematika, už sis to zlepšil...?

Petr:

Dneska jsem se právě domluvil se spolužačkou, že si na mě s tou matematikou udělá čas...

Petr se usměje se, protože zabil dvě mouchy jednou ranou.

Petr:

Možná, že se nad tím zdržíme... nemusíš na mě čekat s večerí...

Matka se spiklenecky usměje, také byla kdysi mladá.

Matka Petra:

Budeš to mít připravený v lednici, stačí si to vohřát v mikrovlnce...

Petr:

Díky....

Matka vzpomíná, co ještě chtěla říci.

Matka Petra:

Jo, ty kalhoty sem ti vyprala... ale máš je zas vod nějaký barvy? Co pořád děláš s těma barvama...?

Petr jí uklidňuje.

Petr:

To sem se asi na výtvarce zaprasil...

Matka mu nevěří a začne vyslýchat Michala.

Matka Petra:

To máš taky, Michale, všechno zničený vod barev...?

Michal:

Já ty hadry po výtvarce dycky zahodím....

A odchází s Petrem do pokoje.

Petr zapíná počítač. Michal je šokován děsivým vrčením stroje.

Michal:
Ty v'... tos ukrad v muzeu...?

Na monitoru naběhnou fotografie graffiti, které Petr maloval.

Michal:
Tý jo...

Michalovi září oči a hltá tvary a barvy obrázků.

Michal:
Tenhle nápis sem už někde viděl... tak to je vod tebe, jo? To je taky ten „CHEAP“? To bych vůbec nepoznal, ty v'...

Petr je spokojen, že jeho malby v terénu fungují.

Petr:
No jo...pořád CHEAP...

Michal:
To když tě chytej, tak to musí bejt asi prdel, co?

Petr důležitě vysvětluje.

Petr:
No to je... musíš rychle zdrhat...A když tě chytnou, tak musíš za každou cenu všechno zatlouct...

Michal se nadechne k nadšené otázce.

Michal:
Ty v'.... tak já pudu někdy s tebou...

Petr dlouho přemýšlí, na monitoru naskakují další a další obrázky.

Michal:
Fakt bych to chtěl dělat...

Petr se na něho vyzývavě podívá.

Petr:
Tak kup barvy... a zkusíš legál...

Michal je nadšen, ale nejistý zároveň.

Michal:
Tak jo...! Ale co tam mam napsat...?

Petr:
To je tvoje věc... napiš tam třeba CoolMan, jako Kolman...

Michal:
To je moc dlouhý já napíšu jenom CoolM, hehe...

Petr projíždí další fotky, mezi nimi se objeví Pavla vyfocená ve třídě.
Michal spiklenecky mrkne.

Michal:
Ty v'.... vona, je krutá co? Jak šuká?

Petr ležérně mávne rukou.

Petr:
Já nevím, vole, já jí ještě nešukal...

Michal znalecky třese hlavou.

Michal:
Néé...? Vona není jako moc kurva, co? Ale takový pak šukaj nejlíp...

Petr sděluje své zkušenosti.

Petr:
Ale nejdřív musíš trochu zainvestovat... být trpělivej rozumíš... kino, romantika a tak podobně...

Michal si stále prohlíží melancholický úsměv Pavly.

Michal:
Je taková záhadná, co? No, ale můj tip to není...na tohle já nemám nervy. Kláru, to jo, tu bych šukal, až bych brečel...

Petr:
Klára, to je na mě až moc děvka... kdybych ji šukal, tak bych ji hned potom musel poslat domu... vo čem bych se s ní jako bavil...?

0:11 U ZDI - DEN

[Jízda, ramínko, swisjeep \(cinejeep\)](#)

Petr z Michalem u betonové zdi prohlíží graffiti, které tam někdo před nimi namaloval.

Petr:
Tohle je sračka... to přejedem. Já začnu tady a skončím tady...

A udělá na zed' sprejem čáru.

Petr:
No a ty začni kousek vedle té čáry...

Michal:
Jo...

Petr začne načrtávat složitý nápis. Písmeno po písmenu vytváří téměř nečitelnou změť čar, ve které je schopen se orientovat jen on sám.

Petr:
Črtej to standartkou, pak to začni vybarvovat, udělej background a až nakonec to vobtahneš, jasný...? S outlinem ti pomůžu...

Michal hltá jeho gesta a slova.

Michal:
Jasný...

A začne taky načrtávat. Dívá se při tom na skicu, kterou předem nakreslil.

Michal:
Hele, to je úplně jiný... To C je strašně malý...

Petr:
A to OM je zase strašně velký...

Michal se vrhne do vybarvování.

Michal:
A strašně to teče...

Michal se tváří zcela zoufale.

Petr si prohlíží jeho prvotinu, která se jeví jako naprostá slátanina.

Petr:
Napoprvý to není zas tak strašný...

Michal však dobře vidí.

Michal:
No... je to strašný...

Kluci se teď snaží každý sám.
Slunce zapadá za obzor, město se halí do oparu.
Petr odchází od rozdělané malby, aby získal náležitý odstup.
Michal si bere tmavě modrou a křivě obtahuje písmena, ruka se mu klepe.
Petrova ruka je pevná, s celkovým obtahem Michalovi pomůže.
Když je vše hotovo, je skoro šero.
Petr vyfotí Michala u jeho prvního graffiti.
Michal je šťasten a zároveň vyčerpan, dělá před fotoaparátem různé pózy.
Petr se usměje a zvedne ruku.
Kluci si plácnou.

0:11A PŘED KLUBEM - NOC

[Jízda, ramínko](#)

Kovové orloje se točí.
Mladí se schází do klubu.

0:12 KLUB - NOC

[jízda, ramínko,](#)

Odjezd od zpěváka.

Tmou probleskují ostré barevné spotíky, derou se chuchvalci umělého dýmu.
Zpěvák zpívá krutou hip-hopovou píseň.
Někdo tančí, někdo se pohupuje, do rytmu pokuřuje.
Pod pódiem fanaticky ječí skupina mladíků v kšiltovkách a opilecky se klátí ze strany na stranu. Vyhazují ruce do vzduchu a navzájem se hecují a porážejí.
Petr a Michal u baru srkají pivo.
Klára je opřená pozoruje tančící dav.
Jindra s bubnem přes rameno si drobí travu do na letáček, smíchá s tabákem, přesype do papírku a roluje.
K baru přichází další parta kluků v čele s vysokým ostře řezaným Markem.
Podávají si ruku na pozdrav a vedou tajemné řeči.

Petr:

Čus More... byli jste někde...?

Marek je strohý a vážný, žádná velká gesta, hlas úsečný a těžko srozumitelný. Dají si pět napozdrav.

Marek:

Čírz....Byli jsme u michala, ale sou tam sekryry...

Petr:

Co Smícháč...?

Marek:

Steeli mě nebaví, šel bych na subway... na skále to teď de...

Petr:

Nevim, ty vole... souprava je dost blízko stanice...to je tak na to, udělat tam throw up a jít do prdele...

Marek nechápe jeho obavy.

Marek:

Dá se to rozdělat venku, takže v tunelu seš jen chvíli...

Petr:

Jak nás tam jednou honili, jak sem vám hlídal, tak to bylo cejtít až ve stanici...

Marek:

Ty vole to byla náhoda, ja už tam udělal i whole car a v klidu...

Petr:

OK... zejtra ti zavolám...

Plácnou si a Marek s partou odchází z baru.

Michal pozorně sledoval jejich rozhovor a svéráznou Markovu gestikulaci.

Michal:

Ty v'... ten je vstrej...

Petr:

No to je muj guru...en je...

Kláru jejich tajemné řeči příliš nezajímají, znuděně se otáčí na Petra.

Klára:

Nepudem pařit...?

Petr se nerad zbytečně pohybuje.

Petr:

Tam je vedro na chcípnutí...

Jindra konečně umotal jointa.

0:13 KLUB TOALETY - NOC

[jízda, sklo, vybudovat záchod](#)

Před zrcadlem stojí chumel holek. Upravují si podprsenky, malují se, drbou se a češou a štěbetají. Číší z nich zpocená zvířecí vyzývavost.

Pavla si umyje ruce, ani se nepohlíží, jakoby se bála vidět v přítomnosti tolika slepic. Stáhne si rukáv roláku, otře si obličej a vrací se do klubu.

0:14 KLUB – NOC

Pavla se vrací k baru, Klára se na ní hned pověsí.

Klára:

Pod', dem do kotle...

A táhne ji až pod pódium, kde se začne se vrtět a skákat.

Pohled z pódia. Pavla se také vlní, ale něžně a do rytmu.

Obě holky spolu předvádějí vzrušující tanec.

Hlouček fanoušků kapely odvrací svou pozornost k tančícím dívkám.

Petr s Michalem je také závistivě sledují, beze slov hltají pivo.

Jindra potáhne a nabízí dokolečka cigaretu trávy. Ale nikdo z kluků nechce.

0:15 ZASTÁVKA TRAMVAJE - NOC

[Jízda, ramínko, carmout,](#)

Na zastávce čeká noční tramvaj.

Do posledních dveří zadního vagónu nastupují Pavla s Petrem, Klára, Michal a Jindra. Žádný spěch, tramvaj nejspíš čeká na přípoj, dveře zůstávají otevřené.

Petr ale nenastupuje, vyskočí na oj tramvaje, na zadní okno tlustou fixou píše zrcadlově, takže zevnitř čteme: CHEAP

Náhle se rozsvítí varovné nápisy, zabzučí signál, dveře se zavřou a tramvaj se rozjíždí. Petr jen stihne dokončit poslední tah, obejmout tramvaj a chytit se stěrače.

Pavla to sleduje přes ten nápis a je z toho celá vedle.

Zářící tramvaj letí nocí s Petrem na oji, z troleje odletují jiskry jako z komety. [Tímto zaběrem začít natáčení-podvečer.](#)

0:16 PŘED PLECHOVÝMI VRATY - NOC

[Jízda, cinejeep nebo swisjeep](#)

Ticho, jen z dálky tramvaje a hluk města. Temná plíživá hudba.

Jízda. Naše partička se sune ulicí v povznesené náladě.

Zalesknou se plechová vrata.

Petr vytáhne z batohu barvu, zatřepe a přeběhne ulici k vratům.

Holky se rozhlíží, Jindra s bubnem si zase balí.

Petr načrtává čtyři jednoduchá písmena CHEAP a vybarvuje stříbrným sprejem.

Michal nábožně pozoruje jeho přesnost a rychlost.

Když je nápis hotov Petr napíše : Pavla Klára

Michal:

Ty v'.... napiš tam i moje méno...

Petr se rozhlédne a vedle CHEAP napíše ještě CoolM.

Michal radostně zařve, vrhne se proti trojici popelnic a zběsilou silou je rozkope.

Michal:

Jááááá....!!!

Pavla strhne agresora za bundu.

Pavla:

Si vadnej nebo co...?!

Michal se zklidní, všichni se zaposlouchají.

Popelnice dorachotí a je ticho.

Náhle zpoza rohu vypluje auto police, zvolna projíždí kolem partičky.

Petr se dá do klidné chůze, dělá jakoby nic. Ostatní za ním.

Auto je chvíli sleduje, až zmizí za dalším rohem.

Petr:

Huff...

0:17 NÁBŘEŽÍ - NOC

Jízda, ramínko

Kamera odjíždí, Petr s Pavlou se vedou po nábreží.

Za nimi ubíhají fasády domů pomalované graffiti.

Petr něco vysvětluje Pavle

0:18 VRAKOVIŠTĚ PARNÍKŮ

Ponton

Petr s Pavlou se protahují stíny nábreží.

Voda naráží do zakotvených vraků lodí a parníků.

Petr ji táhne za ruku na ponton spojující parníky s břehem, kroky plechově duní.

Pavlu zvuk leká, ale Petr ji táhne dál. Překročí řetízek a dlouhým krokem stoupne na palubu parníku.

Pavla váhá, mezi pontonem a parníkem zeje černá vltavská voda.

Petr ji podá ruku a ona mu skočí do náruče.

0:19 PARNÍK

Ponton

Zád' zrelého parníku, jarní noc.

Dvě postavy se opírají o sloupek a líbají se.

Pavla zahodí bundu na stoleček a vede Petra k lavičce.

Míhové světlo aut projíždějících nábrežím.

Pavla si sedne na zem mezi lavičky a s předstíranou starostlivostí se rozhlédne.

Petr si sedá vedle ní a jemným zataháním za ruku ji přitahuje k sobě.

Pavla:

Počkej...

Petr ji svléká ze svetru.

Pavla sedí v podprsence a Petr na ní může oči nechat.

Sedá si obkročmo na její nohy, pak prsty jemně obkrouží okraj podprsenky a hlad'ounkou kůže. Chytí ji za ruku.

Pavla:

Au...

Vysmekne se, na zápěstí několik tmavých skvrn.

Petr:

Co to je....?

Pavla otočí ruku hřbetem nahoru a zvažní.

Pavla:

Nic...modřina....

Pavla se střídavě dívá na něj, nahoru, na jemně se pohupující parník a střídavě na jeho ruce, které ji hladí.

Rozepnutá podprsenka sklouzla dolů.

Posune si ji k sobě a položí na záda. Pod lopatky jí vsune svůj batoh, takže tam Pavla zůstane ležet s hlavou zvrácenou dozadu.

Petrova ruka s fixou kreslí lehké tahy po kůži. Detail úplně zblízka, centimetr po centimetru. Střídá se černá a zlatá, jemné táhlé linie.

Petr obhlíží hotové dílo.

Pavla se zvedne a dojde k proskleným dveřím do kabiny, prohlíží se v nich jako před zrcadlem.

Nádherná, třpytivá kobra vystupuje z jejího hrudníku.

Pavla:

Tý jo.... ale dá se to umejt?

Petr:

Nedá...

Petr obejmě Pavlu zezadu jako klíště a ona se poddá.

0:20 UČEBNA MATEMATIKY - DEN

Jízda, ramínko

Makro detail tabule, zrníčka křídý připomínají vzdálený vesmír, odjezd na celek.

Hlas Matikářky:

A vidíme, že je to rovnice kvadratická, kterou vypočítáme...?

Kamera odjíždí od tabule na celek, kde stojí Matikářka a zkouší krásnou, ale zmatenou Moniku.

Monika:
...přes diskriminant, nebo přes Vietovy rovnice...?

Matikářka ji budovatelsky povzbuzuje.

Matikářka:
...a ty znějí..?

Monika mlčky stojí, potí se, kouká do země, kouká do třídy, nikdo nepomůže?

Pavla zasněně kouká do dálky.

Jindra má na stole svačinu a cpe se.

Klára si lakuje nehty.

Michal spí, poslouchá iPad v sedě s hlavou v sešitě.

Matikářka se rozhlíží po třídě.

Matikářka:
Tak kdo jí pomůže.... Petr tu není... tak řekne nám Michal?

Michal zvedne rozespalé oči k tabuli. Všechno je rozmazané. Jakoby měl na hlavě nasazený plechový kastrol a zvuky z okolí k němu doléhají cize, zdálky a nereálně.

Matikářka:
...aha Michal spí, tak nám to poví Mart...

Matikářka ani nedokončí větu a Martin spustí palbu.

Martin:
Mezi kořeny x^1 a x^2 a koeficienty normované kvadratické rovnice x^2 na druhou plus p x plus q platí, že x^1 plus x^2 rovná se $-p$ a současně x^1 krát x^2 rovná se $-q$...

Klára:
To je debil...

Matikářka je spokojená, upíjí z kávy z velkého hrnku, který stojí na stole.

Martin:
Když má kvadratická rovnice $ax^2 + bx + c = 0$ kořeny x^1 , x^2 , pak se dá kvadratický trojčlen $ax^2 + bx + c$ rovnou nule rozložit na součin lineárních dvojčlenů $a(x - x^1)(x - x^2)$...

Matikářka ho gestem ztiší, aby také něco nechal pro spolužáky, a pak se pyšně propne, takového žáka asi za celou svou kariéru neučila.

Matikářka:
Martin umí, umí, umí... Michal by moh taky umět, kdyby trochu chtěl...

Michal nechce vyvíjet jakékoli úsilí. Má být přece respektován jaksi automaticky.

Michal:
Tak vo co de, když víte, že bych to moh umět?

Matikářka se vztyčí do bojovné pozice.

Matikářka:
Vo to, že to neumíš....!

Michal:
Já to nechci umět... mě to fakt nezajímá....

Michalovi se podařilo ženu vytočit, protože začala pískat o oktávu víc.

Matikářka:
Tak tebe to nezajímá...? Víš co? Ty zase nezajímáš mě...!
Michal se stáhne do obraného manévru a znovu ulehne na lavici.

Michal:
Neni mi dobře...

Třída se začne tiše smát.

Matikářka se ironicky ušklíbne a sedá za stůl.

Matikářka:
Víte co?! Mně je to ukradený, já vás taky můžu všechny nechat propadnout... Ale pak ať mi sem rodiče nechoděj za vás orodovat!

0:21 TĚLOCVIČNA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Kluci běhají dokolečka dokola.

Tělocvikář všechny pružně předbíhá a ještě je povzbuzuje.

Mnozí chlapci už nemohou a zpomalují.

Michal běží vedle Petra a celý rudne.

Michal:
Seru na kreténa...

A vyběhne z tělocvičny ven.

Tělocvikář dobíhá k Petrovi a hecuje ho.

Tělocvikář:
No tak no tak... dejchej dejchej...

Petr se hned zastaví, křečovitě popadá dech, kašle, plive na parkety.

Tělocvikář tomu rozumí.

Tělocvikář:
Nemůžeš co...? Kouříš co...? To máš z toho, co?

Petr cedí mezi zuby.

Petr:
Dyt' já už nekouřím...

Tělocvikář:
Tak prostě potřebuješ trénovat...

Petr se opře o žebřiny a sotva žije.

Tělocvikář ho povzbuzuje.

Tělocvikář:
Dáme si spolu někdy běha... co ty na to... kolečko na Letný....?

Petr kroutí hlavou.

Petr:
Dík, ale já na to běhání fakt nejsem....

Tělocvikář se usměje, zapíská na píšťalku a hodí klukům míč.

Tělocvikář:
Fotbááál....

0:22 ŠKOLNÍ JÍDELNA - DEN

jízda, ramínko,

Makrodetail talíře, na který padnou kolínka, odjezd.
Za výdejním okýnkem podmračená kuchařka pěchuje do talířů kusy masa, kolínka s hnědou omáčkou.

Studenti stojí frontu, učitelé je tradičně předbíhají, což studenti tradičně komentují.

Třídní učitel na nakloní s tákem do okénka.

Třídní:
Já si to dám bez masa...

Tlustá kuchařka se nepřátelsky nasupí.

Kuchařka
Jak bez masa...?

Vrtí hlavou nad takovým nesmyslem. Chopí se naběračky a chystá s kolínka zalít alespoň hutnou omáčkou.

Třídní se zhrozí, aby ji zadržel.

Třídní:
Ne! ...bez omáčky!!!

Kuchařka se zhrozí ještě víc.

Kuchařka:
Cože...?

Přistoupí seschlý Češtinář.

Češtinář:

Já si to maso dám místo tebe, Tome...

Kuchařka mrskne před Třídního talíř, na kterém je hromada suchých kolínek.

Kuchařka

Si představ, Maruš, von snad bude žrát suchý kolínka, blbec jeden...

U vedlejšího stolu se krčí Petr a Michal, znechuceně se dloubají v jídle.

Petr:

To je ještě větší sračka, než minule...

Petr ztěžka vsune sousto do úst a zase vyplivne.

Michal:

Na to se ani nedá koukat...

Michal ani neochutná, vstane a jde s talířem na toaletu.

0:23 ŠKOLA - PÁNSKÉ WC - DEN

Michal hází jídlo do mísy a spláchne. Pak si sundá kalhoty.

0:24 ŠKOLNÍ JÍDELNA - DEN

[Jízda, ramínko](#)

U učitelského stolu Češtinář, Matikářka, Tělocvikář a třídní, polykají své obědy.

Češtinář si způsobně otře ubrouskem ústa, zvedá prázdný talíř, nadšeně vstává.

Češtinář:

Výborné, výborné...jdu si přidat...

Matikářka za ním štitivě utrousí.

Matikářka:

To je pořád takovej smrad z něho...

Třídní:

No... ten voblek nosí, co ho znám...

Matikářka chce všechny pobavit.

Matikářka:

To už nosí od národního obrození.... Hi hi hi ...

Ušlechtilý Tělocvikář má své postřehy.

Tělocvikář:

Já byl u něj v kabinetě a já snad vomdlel...

Matikářka:

Mít doma takovejhle puch, to bych zešílela...

Češtinář přisedne s napěchovaným talířem, učitelé ho přestanou pomlouvat, jen na sebe potutelně pokukují.

Studenti odevzdávají talíře do okénka a kuchařka je čistí.

Přichází také Michal s talířem, na kterém leží jeho lejno.

Michal:
Bylo to dobrý, jako vždycky...

Kuchařka se na to rozezleně podívá.

Kuchařka:
No...?!

Michal nasadí úsměv nevinného chlapečka.

Michal:
Ale tohle sem fakt nemohl...

Kuchařka se nevěřícně zajímá.

Kuchařka:
Co...?

Michal se otočí a utíká z jídelny.

0:25 ŠKOLNÍ ŠATNY - DEN

[jízda ramínko](#)

Emailové omyvatelné stěny, plechové kóje s poničeným pletivem.

Všude se to hemží křičícími studenty.

Martin leží na lavici jako na pláži soustředěně kouká do tlusté knížky na programování PHP a MySQL, něco velice náročného studuje, takže vypadá mnohem zajímavější, než je.

Michal se přehrabuje v batohu, Jindra sedí vedle a motá cigaretu trávy.

Přichází Petr s Pavlou, Jindra je nadšeně zve.

Jindra:
Přijdete...? Fotr je zas pryč...

Petr krčí rameny.

Petr
Možná pozdějc...

Zvenčí se ozve krátké zatroubení auta. Michal vytáhne z batohu tlustou černou fixu a napíše na plechovou šatnu CoolM.

Petr vrtí nepřátelsky hlavou.

Petr:
No, to se akorát bude vyšetřovat, kdo to udělal a já budu samozřejmě hlavní podezřelej....

A podává Michalovi časopis plný graffiti.

Michal:
Dík..... si to pučím domu...?

Michal strčí sešit do batohu a má se k odchodu.

Petr:
Neznič ho, stál mě tři kila... a v noci jdu s klukama na metro...tak jestli chceš, můžeš hlídat...

Michal se rozzáří.

Michal:
No šel bych...

Zvenčí se ozve opakované důrazné troubení auta.

Petr:
Tak ve dvě v noci na Kačáku...

0:26 PŘED ŠKOLOU - DEN

jízda ramínko,

Michal nasedá do obrovského stříbrného auta, které na něho před školou troubilo.

Petr s Pavlou prochází kolem, Pavla nahlédne otevřenými dveřmi dovnitř.

Pavla:
Dobrý den.

Pan Kolman jí žoviálně kyne a hlasitě odpovídá.

Kolman:
Čau...nechceš někam hodit..?

Pavla:
Né díky...

Petr se zavěsí do Pavly a pokračují po chodníku.

Kolman za tmavým sklem zprudka gestikuluje, asi Michalovi nadává.

Petr:
Starej Kolman je vestrej, co...?

Pavla:
No, dycky tak divně čumí...

Petr se zamyslí.

Petr:
No, všichni chlapy... na holky... divně čuměj...

Pavla si prohlédne Petrův pohled.

Pavla:
Náhodou, ty čumíš docela hezky...

Pavla mu sevře ruku.

Petr:
Všichni asi, když byli mladý, tak čuměli hezky... Ale jak stárnou, tak blbnou a čuměj jako úchylové...

Pavla také filosofuje.

Pavla:
A jak se to stane, že nejdřív čuměj hezky a pak jako úchylové?

Petr:
To fakt nevím... Třeba moje máma... ta někdy čumí vyloženě jako šílenec...

Pavla:
Ty mi řikej vo tvý mámě... já ti někdy ukážu svýho otce, abys viděl jak čumí šílenec....

Gumy zakvílí, Kolmanovo auto prudce vyrazí, zběsile troubí, aby z vozovky odehnalo úředníka, který právě přechází. On se však demonstrativně zastaví uprostřed silnice a sebevědomě podívá na řidiče. Pak s předstíraným klidem dojde k okénku, zatuká na něj a chystá se hulváta seřvat.

Pan Kolman se na úředníka v klidu podívá, okénko ani nestáhne, šlápne na plyn a vozidlo zmizí v ulici.

Úředník zasyčí, upraví si oblek a vejde do školy.

0:27 SBOROVNA - DEN

jízda, ramínko

Úředník, kterého jsme viděli před školou, je školní inspektor. Věk kolem čtyřicítky, upnutý oblek barvy neutrální, nekompromisní výraz, před sebou hrnek s lógreem, hromadu otevřených třídních knih a vlastní poznámky.

Ředitelka chodí mezi kanceláří a ředitelnou, zběsile kouří a nosí další doklady. Sekretářka ji asistuje, ale inspektovi není nic vhod.

Inspektor:
To si člověk pak připadá, že se ocitl někde ve skladišti... A ty stěny na chodbě... jakoby byl problém je vymalovat....

Ředitelka:
Problém to ani tak není, ale nejsou peníze.....

Nedomluví, inspektor ji spraží smrtícím pohledem.

Inspektor:
Heleďte mladíku....Tady tvrdíte, že tělocvik učíte ve skupinách dělených napříč ročníky? Jak mám poznat, kdo patří do jaké skupiny?

Ředitelka přisedne, přehrabuje se dokumenty, které inspektor roztahala po stole.

Ředitelka:
Tady, vidíte...?

Inspektor nechápavě obrátí dvoulist v ruce.

Inspektor:

Ale nikde tu nevidím kulaté razítko... a jak chcete vést povinnou dokumentaci na neschváleném formuláři? To nemyslíte vážně?!

Pak jakoby smířlivě a mateřsky.

Inspektor:

Jestli ten formulář chcete používat, obraťte se na výzkumný ústav pedagogický, ten vám vystaví oponentský posudek, a pokud bude doporučující, podáte žádost na ministerstvo, na odbor dva...

Ředitelka jí skočí do řeči, aby to utrpení zkrátila.

Ředitelka:

Podáme žádost, rozumím tomu...

Inspektor se opět zamračí a vyděšeně zírá do třídnice.

Inspektor:

A tady nemáte proškrtaná okénka! Vždyť tu třídnici může kdokoli zfalšovat! A tady je máte sice proškrtaná, ale ve špatném směru. A nikde tu nevidím hospitace... vy nechodíte kontrolovat své kolegy...?

Ředitelka provinile mlčí.

Inspektor:

No to snad ne! Já bych doporučovala ty třídnice všechny přepsat...

Ředitelka zalapá po dechu.

Ředitelka:

Všechny přepsat...?

A otočí se zoufale na sekretářku. Ta si opře hlavu do dlaní.

Inspektor:

Všechny všechny všechny...! A jestli se vám to, mladíku, nelíbí, tak vám ministerstvo srazí dotace... co...?

0:28 AUTOBUSOVA ZASTÁVKA - NOC

[jízda, ramínko](#)

Kolem fontánky čekají Petr, Marek a jeho partička.

U zdi se válí bezdomovec, řeší politickou situaci, ale nikdo mu nerozumí.

Michal přibíhá jako poslední.

Petr kluky vzájemně představuje.

0:29 VĚTRACÍ ŠACHTA METRA - NOC

[jízda, ramínko](#)

Nohy kluků přistoupí k větrací šachtě.

Marek páčidlem urazí zámek a otevře dveře.

Petr se jako první spustí po žebříku, v zubech svírá igelitku s barvami.

Za nim se spouští Marek a další. Pohled zespoda.

Projdou kolem větráku. Projede metro.

0:30 DEPO – NOC

Kamera z ruky.

Kluci se nesou tiše, přešlapují jako baletky.

Petr to nejdříve všechno zkoukne.

Kluci vybíhají do kolejiště k soupravě.

Sledují vše kolem sebe, ale neztrácejí čas.

Petr se nakloní k Michalovi.

Petr:

Di na roh a sleduj dispečing...

Stůj tady a koukej podél peronu dopředu...!

Michal se postaví na roh a sleduje dispečera v kukani.

Kluci tancují kolem soupravy.

Vagón metra vydává po celodenní šichtě děsivé kovové zvuky.

Spreje pod tlakem chrlí oblaka barev.

A miliony prachových zrněk barvy mění sovětskou soupravu metra v barevný obraz.

Vzniká prostorový labyrint z písma a barvy. Kluci procházejí mezi písmeny.

Michal v podřepu na konci soupravy střídavě hlídá tunel a střídavě pozoruje kluky, srdce mu buší jak o život.

Když Petr domaluje, běží za Michalem a podává mu sprej.

Petr:

Udělej tagy...

Ted' hlídá Petr. Michal prochází prachem barev po perónu.

Kluci finišují na konec soupravy, kde na okna červeným sprejem vykouzlí podpisy.

0:31 STANICE METRA KAČEROV – RÁNO

[Celek-Detail-ramínko](#)

[Lanka kaskadér, Patrik](#)

Ranní dopravní špička. Metro odjíždí. Vagóny plné tuhých spících lidí.

Na lavičce skupinka, uvolněná a mimo čas. Petr, Pavla, Michal a Klára.

Pavla:

Vyfotíš si to odpoledne, ne...?

Petr:

Do té doby to stáhnou z linky...

Pavla si odevzdaně povzdechne, ale nevzdává to.

Pavla:

Přidem pozdě...zase zbytečný áčka...

Michal má svůj tradiční návrh.

Michal:

Tak to je lepší tam vůbec nechodit....

Pavla dostává téměř záchvat.

Pavla:
Jéžiš! To ste říkali, že se tu zdržíme chvilku a už tu čumíme hodinu...!
Klára:
Ježiš, netřešti...dyk je čas...

V tunelu to duní

Michal jako první vidí pomalovanou soupravu.

Michal:
Petře!!!!

Přijíždí pomalovaná souprava. Švenk.
Přibíhá Petr a fotí.

Petr:
Paráda...!

Petr pobíhá s foťákem po nástupišti, digitální Olympus trvale bzučí a blýská.

Graffiti na šedivé soupravě jsou divoce barevné, čisté a úderné.

Petr se obrátí s vítězným úsměvem na Pavlu a vyfotí i ji. Pavla se zatváří naoko otráveně. Klára se přivine k Pavle, obejmě ji kolem ramen. Petr vyfotí obě.

Hlas Metra:
Ukončete výstup a nástup.... dveře se zavírají...

Holky skočí do posledního vagonu na zadní plošinu.
Dveře se zavírají, Petr naskočí na poslední chvíli, dveře se zaklapnou.

Michal nastoupí mezi vagóny.

0:32 VE VAGÓNU METRA – RÁNO

Metro se rozjede, vjíždí do tunelu. Kamera z ruky.
Petr, Klára a Pavla stojí na zadní plošině prvního vagonu.

Klára:
Ty v'...

Michal přilepí obličej a ruce na sklo, dělá ksichty.

Petr to hodnotí pozitivně.

Petr:
To je kokot...

Michal udělá tag na sklo.

Mezi cestujícími se tlačí také paní Ředitelka. A Michala samozřejmě vidí.

Ale nikdo nevidí Ředitelku, protože se schovává a otáčí zády, aby nic neviděla a nic nemusela řešit.

0:33 TŘÍDA GYMNÁZIA - DEN

jízda, ramínko

Na zdi se střídají obrázky jeskyní, pouštěné z videoprojektoru.

Ve třídě přitmí, okna zatemněná.

Všichni studenti nábožně sledují střídající se obrazy na stěně.

Třídní to provází tajuplným výkladem. Nájezd na jeho detail.

Třídní:

Neolitický umění bylo činností duchovní a magickou... komunikací s mocnostmi, které lidi převyšovaly...

Klára hltá jeho slova a jeho šarm.

Učitel stiskne dálkové ovládání, v projektoru to zaharaší a objeví se další skalní malby „Tassilli N'Adždžer“

Petr se otočí na Pavlu a pronese.

Petr:

No... taky malovali po zdech...!

Třídní:

Malování bylo dlouho uměním, kterým lidé žili... bylo to vlastně takové „užité umění“. Dneska tu roli přebírají jiné umělecké obory: film, reklama, design...

Klára zvedne hlavu a provokativně vykřikne.

Jindra:

A graffiti...

Třídní:

No, možná i graffiti...

Učitel prochází mezi lavicemi, blíží se k Petrovi.

Třídní:

I když takový majitel domu, když mu počmáráte fasádu, může mít na to zcela jinej názor...

A zastaví se u Petra s Michalem.

Michal má radikální názor.

Michal:

Seru na majitele... stejně ten barák někde ukrad...

Pavla se hlásí o slovo.

Pavla:

A když někdo zbourá renesanční areál a postaví tam kérfůr...? To není vandalství...?

Třídní:

Ano, to je také vandalství... ale zároveň musíme ctít soukromé vlastnictví... když někomu něco patří, tak nemůžeme...

Petr je v klidu a přeruší výklad učitele.

Petr:

A ty, co malovali v těch jeskyních...? Měly to snad povolený vod majitele...?

Učitel je rád, že ho zapojil do debaty.

Třídní:

Hmm a nechceš o tom napsat seminárku...?

Petr:

Seminárku...? Vo graffiti...?

Třídní:

Mně to přijde jako dobrý téma...

Petr:

No nevím, budu vo tom přemejšlet...

Z chodby sem doléhá křik školníka.

0:34 ŠKOLNÍ CHODBA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Chodbou běží školník, v montérkách, zvyklý makat rukama, a tak si také s nikým nebere servítky.

Školník:

Kerej hajzl to na hajzlech zase udělal...?!!!

Otevírají se dveře. Vykoune Fyzikář.

Třídní otevře dveře své třídy a jde se také podívat. A studenti za ním.

Školník se zase vyřítí ze sborovny sledován Ředitelkou, Češtinářem a dalšími učiteli.

Skoro proběhnou chodbou a zmizí na záchodech.

0:35 WC DÍVKY - DEN

Školník ukazuje na dveře záchodků, kde je sprejem namalované obrovské dámské přirození.

Ředitelka se rázně rozkročí.

Ředitelka:

Kdo to asi byl...?

Školník rozpřáhne ruce.

Školník:

Jak to mám asi vědět...?

Třídní se dotkne nápisu, ještě lepí.

Třídní:

Je to ještě vlhký...

Ředitelka:
Tady evidentně selhal dozor....
Ředitelka se rozhlíží, pohledem padne na Češtináře, který se hned brání.
Češtinář:
Já neměl dozor, já neměl dozor...
Školník se zase rozlítí, nejráděj by všechny žáky postřílel.
Školník:
Hajzlové zasraný...
Ředitelka odchází pryč.
Petr koukne významně na Michala.
Petr:
To je tvoje práce...?
Michal se pohrdlivě uchichte.
Michal:
No dovol... tahle tojovina...

0:36 SBOROVNA - DEN

jízda, ramínko,

Na chodbě ruch, ve sborovně také. Učitelé odcházejí a vcházejí, chystají se na další hodiny.

Sekretářka špendlí na nástěнку papír s plánem akcí na příští týden.

Fyzikář v brejličkách sedne za stůl s balíčkem písemek a nahlas přemýšlí.

Fyzikář:
Co na ty záchody nainstalovat skrytý kamery....

Třídní se na něho nepřátelsky podívá, až se Fyzikář zastydí a zalistuje v papírech.

Fyzikář:
Když si je vemu každýho zvlášť, jsou to takový chytrý lidi. A když koukám na ty písemky...

Třídní mu nahlédne přes rameno.

Třídní:
Proboha! Co to je?

Fyzikář se zatváří skoro uraženě.

Fyzikář:
Analytika...

Třídní:
A co se tím počítá...?

To rozhodí Fyzikáře ještě víc.

Fyzikář:
Já nevím... cokoliv... je to v tématickém plánu, tak to učím...

Ředitelka ale zná odpověď.

Ředitelka:

Jsou to studenti gymnázia, tak musej mít všeobecný vzdělání...

Třídní:

Mě by jako studenta zajímalo, k čemu to použiju v reálném životě...

Ten snílek dovede Ředitelku vždy pobavit.

Ředitelka:

V reálném životě...? Tome, ty seš naivka...

Fyzikář:

Škola je musí naučit dělat to i to, co je nebaví...

Třídní se drbe v rozčuchaných vlasech.

Třídní:

Škola je musí naučit nedělat, co je nebaví. A dělat, co je baví...

Matikářka se zapojí do debaty.

Matikářka:

Ty spratky dneska už nenadchneš ničím!

Češtinář je ještě radikálnější.

Češtinář:

Neváží si svobody, nezajímá je historie, nezajímá je literatura, nezajímá je nic... diktaturu na ně, válku na ně..

Třídní:

Ale je zajímavý, že kdo je tady průměrnej, tak se v životě vyšvihne nejdál...

Češtinář mávne rukou, jako že sám dobře nejlíp ví.

Češtinář:

Jsou to grázlové, verbež, zločinci...

Biologikářka je vtipná.

Biologikářka:

Tak půjdou do politiky he he he...

0:37 HOSPODA - VEČER

[jízda, ramínko](#)

Za okny hospody prší.

Ruka hostinského přináší piva, jízda s ním.

Petr, Jindra, Michal, Klára, Pavla, Monika a Martin sedí u stolu a dopíjí piva.

Jindra tradičně posílá smotek trávy, ale nikdo nechce.

Hostinský je zpocený.

Hostinský:

Ještě pivo...

Petr kývne, holky také.

Michal kreslí na pivní tácek skicu.

Hostinský sklízí prázdné půllitry, spatří Jindru, jak zapaluje jointa a vypouští kouř.

Hostinský:
Ses zbláznil, ne? Tady jsi v hospodě, vole, tady se chlastá. To si di
hulit někam do pralesa....!

Jindra protáhne obličej a vyplouží se z hospody na déšť.

Michal ukazuje pokreslený pivní tácek.

Petr:
No vidíš, to de... ale emko na konci bys neměl dělat tak obrovský...

A kreslí na svůj tácek identický návrh s menším em na konci.

Ostatní drapnou půllitry a přituknou.

Klára:
Kam pudem teď?

Michal:
Pudem stříkat...

Petr:
Dik tam leje...

Přiopilý Michal má kuráž.

Michal:
To vadí...?

Petr:
To bude týct jako svině... a zejtra to bude úplně vopršelý...

Monika:
Pod'te k Tomášovi...!

Klára je nadšená, ale nedává to znát.

Klára:
K třídnímu, jo...? Aby nás nevojel...

Petr to nechápe.

Petr:
Jak jako nás...?

Klára:

No vás né... Nás!

0:38 BYT TŘÍDNÍHO - NOC

jízda, ramínko,
playback písne
postríkat okno vodou

Třídní hraje na kytaru a zpívá svou píseň.
Podlaha plná lidí, jejich batohů, tašek, mikin, mezi tím papíry, časopisy a láhve.
Jindra tiše bubnuje na svůj buben.
Police s knihami. Většinou výtvarné nebo ekologicky zaměřené.
Petr dolévá do skleniček poslední kolo ginu.

Všichni jsou přio opilí, Třídní dohraje.

Třídní:
To jsem složil na podzim 1985....

Klára se přisprostle uchichtne.

Klára:
No to jsem se narodila...

Opilý Michal se otočí na Petra.

Michal:
To je...

Klára má zase prázdnou skleničku.

Klára:
A džin už není...?

Michal se vtírá ke Kláře.

Michal:
Vem si mého...

Jindra nabízí Třídnímu jointa.

Třídní:
Díky, já už nehulim....

Pavla náhle vystřízliví a postaví se.

Pavla:
Hmm, tak já už musím...

Petr jí stáhne k sobě na zem.

Petr:
Ted' už nikam nechod', nic nepojede...

Pavla:
Já budu pěšky, sem za chvíli doma...

Petr jí chce mít u sebe.

Petr:
A co by se ti stalo, kdybys tady spala? Vedle je volnej pokoj...

Pavla se obléká, je rozhodnutá.

Pavla:
Já du prostě domu.

Petr:
Tak já du s tebou...

Petr se pomalu a neochotně zvedá.

Pavla:
Nemusíš se mnou chodit, když nechceš...

Petr:

Dyk já chci...

Pavla si obléká boty, Petr se shání po své mikině.

Monika přichází z koupelny v kalhotkách a tričku.

Monika:

Tome.... máš tu nějaký volný deky...?

Učitel si prohlíží její bílé štíhlé nohy, přitom jde ke skříni, vytahuje spacáky a deky.

Jindra bere kytaru a prohlíží si její.

Michal se zasní a položí hlavu na Kláru.

Michal:

Tak hraj vole...

Jindra začne falešně brnkat.

Martin se přikrývá dekou a Monikou.

Martin:

Kdy u tebe musíme vstávat, abysme ve škole byli v osum?

Třídní promne unavené oči.

Třídní:

Tak v sedum...

A zhasne poslední světlo.

Klára:

Teda Tome, budu u tebe spát častěji. Lidi, dyk my přídeme včas do školy...

Všichni se tomu zasmějí.

Klára se vyprostí z objetí Michala, sundá džíny a štěrbínou oka sleduje učitele, odcházejícího do chodby.

Podnapilý Michal se po Kláře sápe.

Klára:

Nech toho, ty v...

A odstrčí ho. Michal se stočí do klubíčka.

Jindra mezitím spustil na falešnou kytaru falešný zpěv.

Jindra:

Na podzim se musí sklídit zelený list...

Na podzim se musí kouřit zelený list...

Klára se zastaví pohledem na polici, na které jsou opřené zarámované fotografie.

Třídní učitel se objímá se svou manželkou.

V parku na lavičce uprostřed jara sedí manželka a směje se do objektivu.

Jejich tříletá dcera je maskovaná za vílu.

0:39 KOUPELNA - NOC

Třídní si myje ruce a obličej.

Prohlíží si svoji tvář v zrcadle a zkoumá, zdali je ještě přitažlivá.

Z obývacího pokoje sem dolétne dívčí smích.

Třídní si pomalu rozepne kalhoty a chystá se...

Když tu na dveře někdo zatuká.

Třídní sebou trhne a zapne si poklopec.

Třídní:
Co je...?

Hlas Kláry:
Můžu dál...?

Třídní rychle odemkne dveře od koupelny.

Klára drze vleze dovnitř.

Klára:
Tome, sory, já se musím vysprchovat...

A začne si rozepínat opnuté bokovky.

Třídní je zaskočen její bezprostředností.

Třídní:
No jo... ručníky sou tady....

Klára:
Hele... proč ty vlastně žiješ sám? Že tu nemáš manželku...

Klára provokativně svléká triko.

Třídní:
Manželku...?

Klára:
Seš rozvedenej...?

Třídní:
No jo, už dlouho...

Klára sundá podprsenku.

Klára:
A proč...?

Třídní je zmaten ještě víc.

Třídní:
Proč...? Proč se lidi rozvádějí...asi...?

Klára stahuje černá tanga a vstupuje do vany.

Klára:

No proč se lidi rozvádějí....?

Třídní:

Protože se začnou nenávidět... tak, že spolu nevydrží v jedné místnosti...

Klára si pustí sprchu, rozševalí se voda.

Třídní kradmo koukne na Kláru, po těle jí stékají proudy vody.

Třídní koukne do pokoje, kde spí jeho studenti.

Prudce se otočí a raději vyrazí z koupelny.

Zakopne o práh, vybírá rovnováhu, přitom porazí hromadu vypitých láhví.

0:40 BYT TŘÍDNÍHO - NOC

Třeskot láhví vzbudí některé studenty, zvedají hlavy, mžourají ke světlu.

Třídní se snaží lahve rychle pochyťat, aby minimalizoval rámus.

Dveře do koupelny se doširoka otevrou.

Klára klidně pokračuje ve sprchování.

0:41 UČEBNA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Makrodetail křídý, odjezd na celek.

Na tabuli je křídou nakreslen obrázek vodárenské věže.

Michal stojí u tabule a pokouší se spočítat ten divný příklad.

Fyzikář ho otráveným hlasem pobízí.

Fyzikář:

Tak znovu Michale... Vodárenská věž je vysoká 50 metrů...

A nakreslí na tabuli výšku s číslem padesát.

Fyzikář:

A široká pět metrů...

A nakreslí průměr s číslem pět.

Fyzikář:

Dole je kohout o průměru pět centimetrů...

A nakreslí číslo pět.

Fyzikář:

Jakým tlakem působí voda na kohout...?

Michal je stále v kocovině a rád by Fyzikáře nějak zrušil.

Michal:

No... to bude jako... Tam se to asi musí vynásobit...

Fyzikář:

Co s čím...?

Michal se rozzáří.

Michal:

Výška s průměrem...!

Fyzikář:
Ne, chyba! Průměr vůbec nemusíme znát...

Je pobaven, že Michala nachytal a smaže číslo 5m.

Michal:
Tak výšku násobíme s průměrem kohoutu...?

Fyzikář smaže z tabule i číslo 5cm.

Fyzikář:
Průměr kohoutu také nemusíme znát, ha ha...

Michal je úplně zmaten.

Michal:
Né jo...? Tak z čeho to vypočtem...? To fakt nechápu...?

Fyzikář:
Jo, pane, kdybys spočítal ten příklad, co ste měli za úkol, tak to bylo jiný, co...?

Martin se snaživě hlásí, ale Fyzikář ho nevyvolá.

Fyzikář:
Martin to ví... to my víme... ale nás zajímá Michal...

Pavla si pečlivě kreslí příklad z tabule do sešitu a počítá.

Pavla:
Ty v'... to je divný... ty to víš...?

Petr si kreslí do rozervaného torza sešitu tagy a nevnímá vůbec, co se kolem děje.

Petr:
Co...?

Pavla kroutí očima.

Pavla:
To musíš furt čmárat...furt dokola...?

Petr je v klidu.

Petr:
Jo, musím... jsem na tom závislej...

Pavla:
A proti čemu jako bojuješ... proti společnosti...?

Petr:
Já proti ničemu nebojuju... Mě to prostě baví...!

Pavla si vzdychne.

Pavla:
Ty si ty problémy fakt děláš schválně...

Petr se naivně usměje.

Petr:
Já nemám žádný problémy... to ty máš problémy...

Pavla zvýší hlas.

Pavla:
Proč seš na mě hnusnej...?

Petr:
Já nejsem hnusnej.... já sem upřímnej...

Fyzikář po nich hodí křidu a křikne.

Fyzikář:
Vypadněte si tokat na chodbu... když vás to nezajímá...!
Pavla se nechápavě podívá na Petra a pak na Fyzikáře.
Fyzikář:
No, zvedněte se a padejte...!
Petr se s Pavlou pomalu zvednou a odcházejí.

0:42 CHODBA - DEN

Petr s Pavlou vyjdou na chodbu a stojí a neví, co by a kam by.
Pavla je opřená o zeď a Petr kouká do stropu.
Po chvíli se podívá na Pavlu a šeptne.

Petr:
Pod' sem...
Obejme ji a hladí po vlasech.
Zvoní.
Chodba se začne ze všech stran plnit studenty, přecházejí do jiných tříd.

0:43 UČEBNA - DEN

jízda, ramínko

Makrodetail křídý, odjezd na celek.
Češtinář Karel v ušmudlané saku pečlivě podtrhává slovesa v souvětí:
„Stromy se ohýbaly pod náporem větru, jež hlasitě skučel do přivalů deště“.
Češtinář:
Takže o jaký druh vedlejší věty jde v tomto případě?
Dojde ke katedře a usadí se na židli. Nikdo na něj nereaguje. Nevraživě se zadívá na Martina.
Martin:
Předmětná...?
Češtinář se zhluboka nadýchne, aby neomdlel. Rozbalí přitom balíček salámu, který leží na učebnici a dvě kolečka si nacpe do pusy.
Pavla nesměle špitne.
Pavla:
Přívlastková...?
Češtinář:
A jak to, že to nevíš hned a s jistotou...?!
A stočí do ruličky další kolečka salámu a nacpe do pusy.
Martin to nemůže poslouchat a brání Pavlu.
Martin:
A copak to hraje náskou roli? Prostě tam patří čárka a to všichni víme...
Češtinář se začíná křečovat.
Češtinář:
To si myslíš, že můžeš dělat nějakou vědu, nějakou fyziku nebo matiku a nedokážeš přitom ani rozebrat větu...
Martin se také vzteká protože, nesnese, že je v něčem pozadu.

Martin:
A k čemu to jako budu potřebovat...?
Češtinář vůbec nechápe jeho dotaz.

Češtinář:
Co k čemu budeš jako potřebovat...?
Martin je chytrý a slušný chlapec, tak se snaží svou vizi přiblížit.

Martin:
No celý svět za chvíli bude mluvit anglicky... a čeština zcela zanikne...
Tak proč tyhle rozборы...? To je naprosto ztráta času...
Češtinářovi naběhne žíla na čele.

Češtinář:
Co zanikne...? Co ztráta času...? Ztráta času je, že se s váma zabývám! Nechám tě rupnout z češtiny a budeš jezdit s popelářema, ty ajnštajne..!

Michal se pomalu otočí do třídy a dá prstem znamení. Zhluboka se nadechne a začne potichu vyluzovat nepříjemné bzučení.
Ostatní se postupně přidávají. Za chvíli se celou třídou nese jemné bzučení.
Češtinář se otočí a soustředí se.

Češtinář:
Zase to tu tak divně bzučí.... Slyšíte to...?
Petr se podívá nejnevinnějším pohledem a pokrčí rameny.

Petr:
Co...? Já, nic neslyším...
Češtinář jde do lavic a kouká na zářivky.

Češtinář:
Nejsou to zase ty zářivky...?
Michal kroutí hlavou.

Michal:
Zářivky ne... nic neslyším...
Češtinář se zmateně rozhlíží.

Češtinář:
Tady dole to je... nějaký transformátor tu pořád bzučí...
Třída ho sleduje s pobavenými obličejí a stále zní jemné vrčení.
Češtinář se krabatí, prochází mezi lavicemi a sleduje všechny kouty, kde by mohlo co vrčet. Zastaví se u Jindry.

Češtinář:
To není transformátor! To děláš ty...!
Jindra se tváří nechápavě.

Jindra:
Já? Né...
Češtinář znejistí, protože je jasné, že Jindra nemůže vrčet a odpovídat současně.

Češtinář:
Tak v tomhle se nedá učit...!
Češtinář vybíhá z učebny. Vrčení utichá a studenti řvou smíchy.

0:44 ŠKOLNÍ CHODBA - DEN

[jízda, ramímko](#)

Chodbou rychlými kroky kráčí Češtinář následován Ředitelkou a Fyzikářem.

Ředitelka:
To sou jednou zářivky... teď transformátor...

0:45 UČEBNA - DEN

Češtinář s Ředitelkou a Fyzikářem vpadnou do třídy.

Studenti zírají na zadýchanou Ředitelku.

Ředitelka:

Jména! Jména! Chci slyšet jména! Kdo to byl...?

Studenti jsou v hrobovém tichu.

Fyzikář:

Tak co bzučí, Karle? Já nic neslyším...

Češtináře to vyvádí z rovnováhy.

Češtinář:

Ale vrčelo to tady...! Že to tu vrčelo...?

Upře pohled na Pankera.

Panker:

Já nic neslyšel...

Ředitelka je bezradná.

Ředitelka:

Karle...

Fyzikář si stoupá na lavici a poslouchá zářivku.

Fyzikář:

Startér nebzučí... startér to není...

Češtinář:

To mi tady někdo dělá schválně! To by se mělo vyšetřit!

Fyzikář poslouchá radiátor.

Fyzikář:

Radiátor také nebzučí...

Ředitelka pro jistotu spráží celou třídu křikem.

Ředitelka:

Jestli to bzučení má někdo z vás na svědomí, tak letí ze školy...

0:46 ŠKOLNÍ CHODBA - DEN

jízda, ramínko,

Ředitelka s Fyzikářem vychází na chodbu. Češtinář je následuje.

Ředitelka:

Karle, já nevím co s tím mám dělat... já tam nic neslyším...

Fyzikář:

Hele a nemůže to bejt z únavy...?

Češtináře to urazí. Všichni se proti němu asi spikli!

0:47 SBOROVNA - DEN

jízda, ramínko,

Třídní tupě zírá oknem na strom před školou. Kaštan už je celý zelený. A bílé pyramidy květů se v něm topoří.

Ředitelka v křesle, nohu přes nohu, mírně se třesoucí rukou kouří.

Ředitelka:
A cos dělal, že tu třídnici nemáš...?
Učitel se probere do reality, zívne si a zadívá do papíru.

Třídní:
Zkoušel jsem vymyslet, co s těma šatnama...

Ředitelka:
No a vymyslels to...?
Zarachotí klíč a vejde Tělocvikář. Vykulí oči a několikrát mávne třídnicí, aby rozehnal nedýchatelné kouřmo.

Tělocvikář:
Aha, to si ty... už sem chtěl nadávat...
Dohučí rychlovarná konev a hlasitě cvakne.
Matikářka zalévá kafe.

Třídní:
Co kdyby to studenti pomalovali obrázkama...?
To Ředitelku vyděsí, nejstrašidelnější nápad, jaký mohl padnout.

Ředitelka:
To bude hrozný!

Třídní:
Voni to dokážou jako umělecký dílo...
Ředitelka se zahaluje v dým a zvažuje, jestli to škole prospěje, nebo uškodí.
Tělocvikář otevírá okno.

Tělocvikář:
Tady se ale fakt nedá dejchat...

Ředitelka:
Né! Mně je strašná zima. Chvilku to vydržite...
Třídní usrkne čaj.

Třídní:
Barvy si sami přinesou... nic nás to nebude stát...

Tělocvikář:
To je krásný nápad, trochu probarvit tu školu...
Ředitelka by ráda experiment zarazila, ale má pro Třídního zjevnou slabost.

Ředitelka:
No já tedy nevím...
Matikářka se lísá k Ředitelce.

Matikářka:
Neměli bychom si to raději nechat schválit inspektorkou?
To je hrozná představa i pro Ředitelku.

Ředitelka:
Eště tu do toho...!

0:48 ŠKOLNÍ ŠATNY - DEN

[jízda ramínko](#)

Školou se nese tichá muzika z přenosného kazetáku.

Žádný hluk a křik, většina žáků je ve třídách, jenom několik na chodbě maluje.

Kamera postupně projíždí jejich rodící se díla.

Nad rozloženým malířským nádobíčkem klečí Jindra a maluje list marihuany.

Dívky malují květiny, bizarní krajiny, kluci, co je zrovna napadne.

0:49 VSTUPNÍ VESTIBUL - DEN

jízda, ramínko

Třídní klesá stoupá po schodech do vestibulu, kde vznikají dva okřídlení lvi z Persepole.

Proti vstupním dveřím je namalovaný strom, na něm lidé. Jedí, hrají na kytaru...

Na lavici stojí židle a ní v naprosto krkolomné pozici Klára. Pavla ji zezdola drží.

Učitel se omámeně rozhlédne.

Třídní:
Jasně, tady sem v ráji...

Klára nespustí pohled ze štětce.

Třídní:
A kde jsou kluci...?

Smutně se rozhlíží. Ti hlavní writeři opět chybí.
Klára sleze ze židle, majestátně na ni sedne, v ruce štětec a kelímek s barvou jako insignie. Vypadá jak královna na trůnu.

Klára:
A teď jsem ředitelkou školy já „Klára První“...

Vstupními dveřmi prolétne Ředitelka a je zděšena.

Ředitelka:
Co to je...? Odhlasovaly se snad šatny? A né celou školu..?

Třídní:
No, voni když se rozjedou, tak se nedaj zastavit...

Učitel obejmě žoviálně Ředitelku.

Třídní:
Ale je to krásný ne...?

Ta těká očima po odvážných malbách a po mladých malířkách a po Tomášovi a snaží si to všechno dát v hlavě dohromady.

Ředitelka:
Krásný...? No to teda nevím...

Ředitelka vycupitá schodištěm.

Tomáš pozoruje malbu a Kláru.

Tomáš:
Támhle ten má ňáký dlouhý nohy... není proporční...

Klára:
Copak sou všichni stejný...?

Tomáš:
Pojď se mnou... pučím ti knížku Anatomie...
Klára významně mrkne na Pavlu.

0:50 KABINET TŘÍDNÍHO

Klára si hraje s loutkovou figurínou na kreslení.
Učitel ji podává knížku Anatomie pro výtvarníky.

Třídní:

Podívej...

Klára si neochotně bere knížku a koukne na obálku.

Klára:

...ale každé má jiný nohy, podívej...

A vykasá si sukni až k pasu.

Učitel se rozpačitě podívá na svůdná lýtka. Klára druhou rukou projede po okraji úzkých černých tang.

Klára:

...a někde končej...

Třídní:

No jo, ale v té knížce končej tady...

Klára nechápe, že je tak nechápavý.

Klára:

To si mě sem tahal jenom kvůli knížce...?

Třídní:

No jasně...

Klára neví, jestli to myslí vážně, nebo si z ní utahuje.

Klára:

Hmmm...

A zklamaně odchází, dveře klapnou.

Třídní se nadechne a všechno v něm vře.

Opře tedy ruce o stůl a zaujme vodorovnou jogínskou pozici „páva“. V této spočine jednu minutu a kamera také.

0:51 POKOJ MICHALA - DEN

[jízda ramínko](#)

Michal sedí před obrovským LCD monitorem a ukazuje Petrovi fotografie graffiti, které sám namaloval.

Petr:

Máš na to fakt talent, ty vole.... tenhle barevný piece už vypadá k světu...

Michal:

Jen nevím, furt to Cé... chtěl bych zkusit něco kratšího...

Petr:

Ideální jsou čtyři písmena...

Michal:

Hmm...

Petr:

Mohli bysme založit společnou crew...

Michalovi se rozzáří oči, na něco takového myslel, ale nechtěl se Petrovi vtírat.

Michal:

Na konci by mohlo bejt esko...

A nakreslí na papír do skicáku písmeno eS a podá skicu Petrovi, ten bez váhání před eS přikreslí H.

Petr:

H, to skvěle spojuje písmena. A na začátek bych dal buď K nebo...

A oba najednou vysloví společně R.

Michal:

Takže je to jasný... Er Há Es... To zní fakt krutě, jako nějaká crew z Berlína...

Petr maluje skicu RHS a spokojeně pokyvuje hlavou.

Michal:

Rychle, Honem, Sexxxx...

Petr:

Radší, Hoň, Si.... He he...

Smějí se a plácnou si pro štěstí.

Otevrou se dveře, nahlédne paní Kolmanová, pečlivě upravená, fajnová a voňavá.

Paní Kolmanová:

Míšo, jaktože jste vlastně doma... vy nemáte školu?

Michal nemusí lhát.

Michal:

Ve škole se dneska maluje...

Petr ho podpoří.

Petr:

No, máme sanitární den...

Paní Kolmanová:

No to je dobře, dyk to tam vypadá na zvracení...

Petr procedí mezi zuby.

Petr:

Tím vymalováním se to nezlepší...

Paní Kolmanová se přiblíží k LCD monitoru a sleduje graffiti obrázky.

Paní Kolmanová:

To je krásné... tos dělal ty Míšo...?

Michal:

Jasně... no, Petr mi trochu pomáhal...

Paní Kolmanová jde do chodby, dveře nechá otevřené.

Paní Kolmanová:

Ty bys měl, Míšo, stejně chodit na nějakou lepší, soukromou školu...

Z předsíně je slyšet, jak šramotí a obléká se. Pak znovu nahlédne do pokoje.

Paní Kolmanová:
Nechala sem ti v kuchyni ticku, dojděte si s Petrem na voběd...
Michal se za ní podívá a mávne na pozdrav.
Michal:
Jasně... Čau...

0:52 PŘED VYBYDLENÝM DOMEM - NOC

Petr s Michalem vyrazí k opuštěnému domu, který je napůl pod lešením a čeká na rekonstrukci.

Michal s Petrem lezou do díry opuštěného baráku.

0:53 SCHODIŠTĚ - NOC

[ramínko jízda](#)

Matné světlo padá skrze rozbitá okna.

Zbytky zábradlí, po zemi opadaná omítka, vyražené dveře.

Kráčející nohy Petra s Michalem.

Dívají se schodišťovým zrcadlem nahoru.

O patro výš stojí holka s klukem, zombíci s injekční stříkačkou. Kluk stažený kalhoty a zabodnutou stříkačku ve stehně. Holka skelné oči, klátící se postava.

Petr s Michalem kolem nich projdou, nechtějí rušit.

0:54 PODKROVÍ - NOC

[jízda, ramínko](#)

Petr s Michalem lezou po žebříku na střechu domu.

0:55 STŘECHA - NOC

[lanka, kaskadéři, Patrik](#)

Na šikmé střeše u štítu sousedního domu sedí Michal s Petrem. Nasazují trysky a zkusmo odstříknou barvu.

Podívá se dolů na rušnou křižovatku a odpískne si.

Petr načrtne a Michal začne hned vybarvovat.

Když je dílo hotovo a zbývá jen celkový obtah, natáhne se Michal na kraj střechy a udělá tagy.

Na stěnu dopadne modrobílé světlo policejního majáčku.

Michal:
Co je....?

0:56 SCHODIŠTĚ - NOC

[jízda, ramínko](#)

Hudba rázná. Dva policisté stoupají vzhůru, míjí zombíky bez povšimnutí.

0:57 STŘECHA – NOC – POD LABUŤKOU

[jízda, ramínko, Patrik](#)

Petr s Michalem zmatkují a neví, kam teď.

Siluety policistů se objeví ve vikýři.

Policista:

Sou tam, zmrdi...

Policista se souká do vikýře.

Ale Petr už šplhá po střeše vzhůru.

Petr:

Tam je žebřík...

Policajti jdou po střeše.

Petr s Michalem běží po střeše. Kamera sleduje jízdu

0:58 NA STŘECHÁCH – NOC - MÁNESOVA

[lanka, kaskadéři, Patrik](#)

Petr a Michal probíhají houpavým můstkem od komínu ke komínu.

Policajti chvíli za nimi

Petr a Michal doběhnou na konec můstku.

Lezou po zděné římse na sousední střechu a pokračují dál.

Petr a Michal lezou po střeše.

0:59 STŘEŠNÍ OKNA- NOC - MÁNESOVA

[lanka, kaskadéři, Patrik](#)

Petr vlezle otevřeným oknem do bytu.

Michal za ním.

0:60 BYT MATIKÁŘKY - NOC

[lanka, kaskadéři, Patrik](#)

Petr skočí do podkrovní manželské postele.

Vzbudí matikářku a jejího manžela, který rozsvítí lampičku.

Po chvíli dopadne do postele také Michal.

Matikářka nechápe.

Petr a Michal zmizí v předsíni.

Petr s Michalem odemknou bezpečnostní zámek dveří bytu a vyběhnou na chodbu.

0:61 DŮM MATIKÁŘKY- NOC

Petr s Michalem se řítí schodiště domu, berou schody po dvaceti.

Doběhnou k domovním dveřím. Na vteřinu se zastaví.

Petr vezme za kliku. Je otevřeno.

0:62 PŘED DOMEM MATIKÁŘKY - NOC

[jízda, cinejeep](#)

Michal s Petrem vběhnou před dům, hlasitě vydechují.

Vyhlíží opatrně na ulici.

A vítězně si plácnou. Dokázali to!

A rozejdou se každý na svou stranu.

0:63 ULICE – NOC

[jízda, cinejeep, kaskadéři,](#)

Petr jde sám temnou ulicí, pohvizduje si do kroku.

Předjede ho policejní auto, policista vyskočí a nic nečekajícího Petra srazí k zemi.

Petr:

Co děláte...?

Policista:

Drž hubu...

Druhý policista prohrabává Petrův cinkající batoh. A najde to, co potřeboval. Přiběhne k Petrovi a dá mu ránu přímo do obličeje.

Druhý policista:

Zmrde...

0:64 POLICEJNÍ CELA - NOC

Petr připoutaný pouty k radiátoru.

V jedné cele opilý kurva.

V druhé cele skučení zmlácený opilec.

Opilec:

Do či rva ste mě cud bo se ta to ho seru míte!!?

Na Petra padá děs, zavírá oči.

Dlouhou chodbou přichází policista. Odemkne celu a sundá si pásek a sadisticky se usměje. Pak několikrát Petra udeří do břicha.

Petr se choulí k topení, skučí bolestí.

Policista si nandá pásek a beze slova odchází.

Feták z vedlejší cely křičí stále hlasitěji.

Opilec:

Do či rva ste mě cud bo se ta to ho seru míte!!?

Petr se klepe strachy, protože přichází další policista.

Petr polkne a sevře se mu hrdlo.

Policista mu rozepne pouta a vyvádí ho z cely. Petr šmajdá v botách bez tkaniček.

0:65 SLUŽEBNA – NOC

[jízda, ramínko](#)

Makrodetail psacího stroje.

Vyšetřovatel I sedí naproti Petrovi. Vyšetřovatel II nosí šanony plné spisů.

Vyšetřovatel I :

Tak co ty kluku, co jsi tam dělal za vopičárny na tý střeše, co?

Petr:

Kde?

Vyšetřovatel II postaví před Petra kafe.

Petr se zadívá otevřeným oknem na svítající nebe. Vdechne proud čerstvého vzduchu. Koukne na kouřící hrnek kávy.

Vyšetřovatel I:

Přece to nebudeme zbytečně protahovat co? Boba dva moc dobře víme, že si tam stříkal na zeď nějaký sračky...

Petr:

Já vám vopravdu nerozumim...

Vyšetřovatel II:

Hele, kluci tě viděli...a našli u tebe spreje... Když se nám tady přiznáš, tak ti soudce dá rok ...maximálně dva podmínku a pokutu...

Petr srká horké kafe.

Vyšetřovatel I:
Ale jestli nás tady budeš srát, tak ti přiřijeme 257, poškozování cizí věci a můžeš to mít, taky nepodmíněně...

Vyšetřovatel II:
A v lochu tě někdo vomrdá a budeš mít po prdeli...

Vyšetřovatel I:
Kolega to tady s tebou teď sepíše... A bude to všechno jakž takž v pořádku co říkáš...?

Petr je zlomený.

Dá si hlavu do dlaní a urputně přemýšlí.

Pak zvedne oči k Vyšetřovateli I.

Petr:
A mámě to posílat nebudete...?

Vyšetřovatel I:
No je ti vosmnáct, ne...?

0:66 TŘÍDA GYMNAZIA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Makrodetail propisovačky, která píše do třídní knihy.

Odjezd na celek Třídního, pátravě rozhlíží po třídě.

Třídní:
Petr tu není... Michal tu není...klasika...

Holky brání své spolužáky.

Pavla:
No, voni určitě hned přídou...

Klára:
Zatím je tam nepiš...

Třídní zavře třídnici.

Třídní:
Tak dobře počkáme na ně...

Pak chvíli přemýšlí, co dál.

Třídní:
Proč sem Petr nechodí...? Asi ho to tady nebaví...

Třídní napíše křídou na tabuli: MOTIVACE

Třídní:
Tak dneska budeme probírat „motivaci“

Třídní vstane a prochází mezi lavicemi.

Třídní:
Jaká je tvoje motivace chodit na gympl... třeba Kláro...

Klára podívá se vyzývavě do třídy.

Klára:
Tak je to třeba lepší, než chodit do práce...

Učitel ukáže na Pavlu.

Učitel:
Pavlo....
Pavla je zaskočena, ale nezná důvod, proč jsem chodí.
Pavla:
No, já sem musím chodit...
Zaklepání, otevrou se pomalu dveře a vstoupí usměvavá ředitelka.
Ředitelka:
Mě si nevšímejte... jako bych tu nebyla...
Jde teatrálně po špičkách kolem katedry, sebere třídnici a sedne si do zadní lavice.
Tomáš se tváří, že se nic neděje.
Tomáš:
Takže motivace... Monika...
Monika se tváří, že je to jasné.
Monika:
Přece potřebuju maturitu, až budu hledat místo, ne....?
Učitel se tázavě podívá na Martina.
Martin:
Já jsem tu kvůli maticce. Ale nevím, proč tu mám dělat takový věci, který ve svym oboru v budoucnu evidentně nevyužiju...
Klára nad ním mávne rukou.
Klára:
Debil...
Třídní se nenechá vyvést z míry a zkouší jejich názory shrnout.
Tomáš:
Pletete různé věci... Jsou dva druhy motivace - vnitřní a vnější.
Učitel napíše na tabuli: VNĚJŠÍ VNITŘNÍ
Třídní:
Vnější je, že za to něco dostanete... například peníze, známky...
vnitřní je, že vás to baví...
Jindra se snaživě hlásí, asi si chce před Ředitelkou šplhnout.
Jindra:
Mě to tu baví... já tu mám kamarády...!
Ředitelka si dělá poznámku do sešitu.
Student pankáč má také svůj názor.
Pankáč:
Mě nejvíc baví, když jdu ze školy domu...
Pavla nahlas přemýšlí.
Pavla:
Já bych věděla, co by mě bavilo...
Třídní na ni ukáže.
Třídní:
A co to je...?
Pavla stydlivě vysvětluje.
Pavla:
Mě by bavilo šít...

Třídní:

Šít...?

Pár studentů se uchichtne.

Pavla:

Prostě šít... voblečení, módní návrhy...

Třídní:

Tak šij...! Chodit na gympl je pro tebe ztráta času...

Pavla si smutně povzdechne a nechce dál mluvit.

Klára je ale drzá i před Ředitelkou.

Klára:

A proč sem, Tome, chodíš ty...? Je to vnější motivace nebo vnitřní?

Třída se nahlas zasměje a Třídní se nad sebou zamyslí.

Třídní:

No jo...? Proč jsem chodím já...?

A smutně se usměje na Ředitelku. I ta je zvědavá, co asi uslyší.

Třídní:

No vnější motivace to určitě není...

Třídní stojí uprostřed kluků a holek jako nahý. Stydlivě se usměje.

Třídní:

No, asi hlavně... kvůli vám...

0:67 ŘEDITELNA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Ředitelka nahlíží do protokolu a vynáší soudy o hospitované hodině.

Ředitelka:

Já neříkám, že to byla vyloženě špatná hodina, ale co ta kázeň?!

Třídní je se svou výukou naopak spokojen.

Třídní:

Kázeň? Dneska mi přišli celkem v pohodě...

Ředitelka:

Vždyť ti tam bez hlášení vykřikují!

Třídní:

No, já se snažím, abych je vtáhnul do hodiny...

Ředitelka ho okřikne.

Ředitelka:

Prosim tě, všim sis toho, že ti tykají?!

Třídní:

No to schválně. To je přece fér...

Do sborovny přicházejí další učitelé.

Ředitelka:

Zbláznil ses? Teda ty jim klidně tykej, ale oni ti ve škole budou vykat!
A pak... datum na tabuli chybělo... číslo hodiny si tam taky nenapsal.
Dyť v tom pak maj zmatek zákonitě....

Učitel nasucho polkne.

Třídní:
To snad není tak důležitý...

Ředitelka:
A hlavně... tvůj obor je „dějepis a výtvarná výchova“... probírat nějakou „motivaci“ to je trochu mimo tvoji kompetenci, nemyslíš...?

Třídní:
Nemyslím...

Ředitelka:
Tome, ty máš potenciál na to, stát se dobrym kantorem...
Ředitelka na něj mrkne.

Ředitelka:
Máš už přepsanou tu třídnici...?

Učitel pokrčí rameny.

Třídní:
Víš, co toho je...?

Ředitelka mu upraví jeho rozčuchané vlasy.

Ředitelka:
Nechceš s tím pomoc? Sednem si tu večer, dáme kafe...

Učitel neví, jak by se vykroutil.

Třídní:
Mirko, já dneska fakt nemůžu...

A odchází ze ředitelny.

Ředitelka:
Nekouříš, nepiješ, nejíš maso.... v kůži nechodíš...

Třídní za sebou zavře dveře.

Ředitelka:
Baví tě aspoň šukat...?

0:68 PŘED ŠKOLOU - DEN

[jízda, ramínko](#)

Petr přichází s Michalem ke škole.

Michal kouří a vyzvídá na Petrovi, který má na tváři monokl.

Michal:
Ty v'... jak tě mohli chytnout?

Petr:
Jak asi, vole, normálně...

Michal:
A proč ses přiznal? Dík nás mohli vidět maximálně, jak utíkáme...
Měls zatloukat a hovno by ti dokázali...

Petr:
Ty v'... ten úchyl mě mlátil každou hodinu...

Michal protočí oči.

Michal:

Mě, kdyby se dotkli, tak bych je žaloval, by se nedoplatili...

Petr se zastaví a dívá se do slunce.

Petr:

A pak mi dali kafe a byli na mě hodný a za okna svítalo a foukal čerstvej vzduch... a já chtěl domů k mámě a tak jsem se posral a všechno přiznal...

Michal to pochopil.

Michal:

To sou svině....

Ze školy vyběhne hejno dívek, mezi nimi Klára a Pavla. Zastaví se u kluků.

Pavla:

Co je... co se ti stalo...?

Petr:

Nic se mi nestalo....

Pavla ho hladí po modřinaté tváři, Petr ucukne.

Pavla:

Si celej pomlácenej...

Klára je tím pobavena.

Klára:

Vás chytli, co...?

Petr:

Jaks to poznala...

Pavle to vůbec vtipné nepřipadá.

Pavla:

Vy si jako myslíte, že jste jako Rychlý šípy, že jo...?

Petr:

Né... my jsme Bratrstvo Kočičí pracky...

Pavla:

Ty si děláš prdel... ale dyk za to můžeš sedět...

Petr se ušklíbne.

Petr:

To vim taky... řekni mi něco, co nevím...

Pavla:

Nevíš asi vůbec nic...když mi tohle říkáš...

Pavla uraženě odchází za holkama, Klára za ní.

Petr pokračuje v úvahách.

Petr:

A jestli mi teď daj pokutu, tak to nemam z čeho zaplatit....

V tohle směru Michal nevidí problém.

Michal:

Já řeknu fotrovi a von ti pučí a můžeš mu to splácet třeba deset let... Von fotr není čurák...

Petr:

Tak dík...

jízda, ramínko

lanko, kaskadéři, Patrik

Tělocvikář se elegantně rozeběhne, odrazí od trampolíny a skočí přes kozu. Dopadne pružně, propne se a rozpřáhne ruce.

Tělocvikář:

Ták....

Holky skáčou přes kozu.

Monika skočí na kozu do sedu a sleze dolů.

Klára se rozeběhne, ňadra v pohybu, přeskočí kozu a ledabyly pokračuje v chůzi.

Pavla v černém roláku se rozeběhne, vyskočí z trampolíny, ale špatně si to vyměří a kozu raději oběhne.

Tělocvikář:

V čem to cvičíš? Černý rolák? Je tady slet čarodějnic, nebo co....?

Pavla nechce komunikovat a jde si sednou do rohu.

Tělocvikář:

Já po vás nechci, abyste chodili v modrejch trenýrkách, ale černej rolák se fakt nehodí....

Dívky znuděnými pohledy dávají jasně najevo, co si o tomto cviku myslí.

Tělocvikář:

Tak dost...! Ta koza není pro vás....spusťte kruhy...!

Tělocvikář se houpe na kruhách a vzorově provede doskok.

Tělocvikář:

Ták... musíte se pustit v nejvyšším bodě...

Pavla se schovává za švédskou bednu.

Tělocvikář:

Tak Malířová začne... kde je zase...?

Pavla strčí Kláru.

Pavla:

Di ty, já na to dneska nemám....

Klára směle naskočí na kruhy a dělá kopulační pohyby, ale nemůže se rozhoupat.

Tělocvikář:

Ježíš, kdo se má na to koukat...? Krumbachová drž se...!

A strká do ní, až se Klára konečně houpe sama, výkyv se zvětšuje.

Tělocvikář:

Ano, takhle to má vypadat.... a pustit se v mrtvém bodě...ted'...

Ale Klára se pustí o vteřinu později, právě v největší rychlosti.

Buchne na zem, jede po navoskované podlaze přes celou tělocvičnu a rozmázne se s jekotem o žebřiny.

Klára:

Aáááááá.....

Tělocvikář se pobaveně prohne v těle.

Tělocvikář:

No to snad ne...? Vy až budete šukat, tak si snad vyvrknete kotník...

0:70 BYT PETRA – NOC

jízda, ramínko,

Televize hraje (vykuchaná)

Petr a Maxík v kuchyni a večeří.

Matka sedí také za stolem a střídavě sleduje televizi a Petra.

Tíživé dusno přerušují úsměvy televizních moderátorů.

Petr dojí a dá nádobí do dřezu.

Petr:

Díky mami, bylo to moc dobrý...

Matka se rázně nadechne.

Matka Petra:

Petře a slib mi, že už v noci nikam nepudeš...

Matčina naivita je dojemná.

Petr:

Slibuji.....

Petr obřadně vztyčí dva prsty k přísaze a dodá.

Petr:

....věrnost vlajce spojených států amerických...

A s úsměvem na rtech odchází do svého pokoje.

Matka svěsí hlavu do dlaní, je to marné.

Pak otevře šuplík, vytáhne krabičku a vezme si prášek.

Pak otevře mrazák a nalije si do sklenice vodku.

0:71 POKOJ PETRA – NOC

jízda, ramínko

Petr nechá zhasnuté světlo.

Kouká z okna.

Silueta rozsvícené Prahy. (točeno v podvečer)

Rozsvítí lampičku a sedne si ke stolu.

Vyndá papír s předtištěnou siluetou vagónu.

Prohlíží si ji.

Přide Maxík. Dialog s Maxíkem. Petr ho vyžene.

Bere fixy a chce začít malovat.
Pak ale papír zmačká a hodí přes celý pokoj do koše.
Z tašky vytáhne učebnici matematiky a otevře ji.
Do sešitu začne psát složitou rovnicí.

0:72 SBOROVNA - DEN

jízda, ramínko

Třídní listuje indexem a odškrtnává v třídnici omluvené absence.

Učitelé odcházejí na své hodiny.

Sekretářka přináší Třídnímu šálek zeleného čaje.

Pavla s Monikou a pankáčem čekají na své indexy.

Třídní:

Já vim, je to voprz, ale Mirka zavedla, že áčka musej bejt
vomluvený do tří dní... pak bych vám je měl psát jako nevomluvený...

Pankáč je z toho celý nesvůj.

Pankáč:

Tý jo... kdo na to má myslet?!

Třídní chápe, že je to nesmysl.

Třídní:

No neboj, nejsem svině, ale vona to Mirka vobčas projede a proškrtá
červeně a je vymalováno... tak na to dávejte bacha....

Třídní zavírá indexy a rozdává je studentům.

Monika a pankáč odcházejí.

Monika:

Tak dík....

Třídní vrací index i Pavle a starostlivě se ptá.

Třídní:

Je všechno v pořádku...?

Pavla zrozpačití.

Pavla:

Jasně... něco by nemělo?

Třídní:

Já nevím... připadáš mi v poslední době hrozně unavená...

Pavla váhá, co vše má Třídnímu říct, ale nakonec to vše bagatelizuje.

Pavla:

Já ted' ňák ponocovala, to bude O.K.

Třídní se na ni usměje.

Třídní:

Tak jo... kdyby něco, řekni... jo a eště mi tu chybí...

Do kabinetu vpadne zadýchaný Petr.

Třídní:

Jo. Ty mi tu chybíš. Dej sem index...

Pavla vyklouzne.

Třídní kouká do Petrova indexu.

Třídní:

Ježiš, ty toho máš zase půlku... A tady – čeština. Tady taky...

Petr je rozpačitý, protože ani nemá přehled o všech svých absencích.
Třídní mu podává index zpět.

Třídní:

Hele, vem si tu třídnici a doplň vomluvenky, mě to fakt nebaví...

A podává mu starou třídnici.

Petr:

Já to ňák nezvládám...

Třídní:

To vidím... a co ta seminárka o graffiti...?

Petr se ošívá.

Petr:

Tý jo... to se nedá psát...

Třídní:

Já myslel, že tě to baví...

Petr se mu to snaží nějak vysvětlit.

Petr:

Ale psaní je vo ničem... to se musí zažít...

Učitel je zklamán, fenoménem graffiti je přitahován.

Třídní:

A kdy někam pudete? No že bych třeba šel s váma...

Petr je pobaven představou Třídního jako sprejaře. Ale rázně zavrtí hlavou.

Petr:

No já teď nevím... jestli ještě někam půjdeme...

Třídní je očividně zklamán.

Třídní:

Co se stalo...?

Petr pozoruje sekretářku, jak si stoupá na špičky a lepí rozvrh na nástěnku.

Petr:

Víš, jakej je rozdíl mezi sekretářkou a citrónem?

Tomáš vrtí hlavou a vypisuje potvrzení.

Třídní:

Jakej....?

Petr:

No citrón musíš nejdřív přeříznout... a pak lízat...

0:73 MUZEUM - DEN

[jízda, ramínko](#)

Češtinář stojí u vitríny a pronáší monotónním hlasem.

Studenti se plouží podél stěn a špatně předstírají, že jeho výklad sledují.

Češtinář:

...a zde vidíte Boženu Němcovou, největší českou spisovatelku...

A nadšeně přehlédne další regál.

Češtinář:

A tady vidíte všechna vydání Babičky. Opravdu všechna... Je jich už přes třicet...

Petr jen zareaguje na jméno Němcové.

Petr:

...prej to byla úžasná nymfomanka...

Michal:

Jako Klára...?

Jindra se svým tradičním bubnem pod paždí nechápavě kouká do vitríny na zašlé černobílé fotografie.

Jindra:

Voni chodili voblíkaný jak úplný kokoti?!

Klára mu koukne přes rameno.

Klára:

No fakt! I do postele lezli v tom hábitu. Byli fakt vadný...

Češtinář mezitím popošel k dalšímu panelu.

Češtinář:

A tady vidíte rodný dům Josefa Václava Sládka... kdo mi napoví kde?

Pavla upře oči na popisky pod fotografií a pracně odslabikuje.

Pavla:

Zbi... ro ...h...

Češtinář je odpovědí potěšen.

Češtinář:

Ano... výborně.... A jak se dostanete do Zbiroha?

Martin se hluboce zamyslí.

Martin:

Zbiroh? To je někde na Brno...? Asi po dálnici bych tam jel, ne?

Češtinář je nespokojen s odpovědí.

Češtinář:

...ze kterého nádraží...?

Odpovědi se nedočká, jen několik unuděných obličejů na něj v trapném tichu hledí.

Češtinář:

A to jste septimáni! Vždyť za rok maturujete a nevíte, jak se dostanete do Zbiroha...!

Michal se otočí na spolužáky a významně zvedne prsty.

Náhle se odněkud ozve známé bzučení.

Češtinář znejistí.

Češtinář:

Co to je...? Slyšíte to...? Zase je tu ten transformátor...

Češtinář se zmateně rozhlíží a na čele mu nabíhá žíla.

Češtinář:

Kde to je...? Kdo to je...? To jste vy....! To děláš ty...a ty...!

Češtinář strká do studentů, chytá je za ruce a za krky.

Češtinář:

To děláš ty... to děláš ty... to děláte vy všichni! Spratkové, hajzlové, krysy....krysy...kry...

Další slovo nedořekne a sesune se na zem a třese se.

Studenti ho překvapeně pozorují.

Jindra:
Ty vole, to je psycho....

0:74 PŘED PAMÁTNÍKEM PÍSEMNICTVÍ - DEN

[jízda, ramínko](#)

Na ulici stojí ambulance a bliká majáček.

Zřízenci v červenožlutých kombinézách nesou v nosítkách češtináře, nehýbe se, oči vytřeštěné, zdá se, že je po něm.

Studenti stojí zaraženě na chodníku.

Dlouhé ticho přeruší Michal svým typickým šklebem.

Michal:
Tak jsme ho dostali, hajzla....

Pavla se na něho nechápavě otočí.

Pavla:
Ty si fakt kretén... jak to můžeš říct...?

Klára musí dát Michalovi za pravdu.

Klára:
Ty v'... dyk si to zasloužil...

Sanitka s majáčkem a sirénou odjíždí.

0:75 POKOJ PAVLY – VEČER

[jízda, ramínko](#)

Pavla sedí u šicího stroje a šije šaty.

Pokoj je plný světla, rozsvícené vonné svíčky.

Z Hi-Fi se line příjemná muzika.

Pavla vstane od stroje a vyzkouší svůj model na krejčovské panně.

Mobil pípne, přišla textovka.

Pavla sfoukne svíčky, zhasne světlo a jde do předsíně.

0:76 BYT PAVLY PŘEDSÍŇ – VEČER

[jízda, ramínko](#)

Pavla stojí u věšáku, bere si bundu a chystá se tiše zmizet.

Do předsíně nahlédne otec.

Otec Pavly:
Kam zase...?

Pavla:
Za kámoškou...

Otec se zamračí a už je u ní.

Otec Pavly:
Tak vo tom sme snad už mluvili! Až budeš mít jedničky, tak si lítej kde chceš!

Pavla:

Tati, dyk je sobota...

Otec Pavly:

To je jedno, co je... di se učit fyziku...

Pavla se tváří otráveně, váhá s oblékáním.

Pavla:

Fyzika je mi zbytečná...

Bez varování spustí otec slovní smršť.

Otec Pavly:

Matika je ti zbytečná? Ty si zbytečná! Líná jako prase a úplně blbá...
Jenom bys chtěla vode mě prachy!

Pavla zůstane stát úplně zkoprnělá neschopná reakce.

Otec Pavly:

Kam to chceš dotáhnout?! Ty čekáš na nějakýho prince s bavorákem, co? Ale tebe si holčičko žádný normální chlap neveme...!

Otec zmizí v kuchyni. Hlasitě prásknou dveře a je slyšet, jak se oboří na manželku.

Otec Pavly:

Kdo jí učil tyhle móresy, jenom problémy, vodmalička jenom problémy jsou s ní...!

0:77 PAVLIN POKOJ – VEČER

[jízda, ramínko](#)

[propalování ruky- Patrik](#)

Pavla sedí na posteli a nepřítomně zírá na krejčovskou pannu.

Jemně upraví její šaty.

Hlas Otce Pavly:

Pročs jí kupovala ten stroj...? K čemu...? Vyhozený prachy... Ty jí v tom šítí podporuješ... Proč...? Když má bejt doktorka... to je těžký ta výchova, když se neshodneme na tomhle....

Pavla vytáhne z obalu CD a pustí ho na plné pecky do sluchátek.

Hraje si se zapalovačem, dívá se do plamínku, který vždycky vyskočí.

Vyhrne levý rukáv a odhalí ruku, na které je řada jizev, spálenin a temných boláků.

Prohlíží se s obdivem a hrůzou.

Najde zdravé místo a začne se pálit plamenem zapalovače.

Křečovitě zatne ruku v pěst a celá se roztřeše, ale nepřestává s pálením.

Krutá hudba buší prostorem.

0:78 KLUB - NOC

[jízda, ramínko](#)

Odjezd od Dídžeje na celek.

Hip-hopová diskotéka je ve svém vrcholu.
V zahuleném klubu se nestydatě tančí, po půlnoci padají všechny zábrany.
Klára a Michal a Petr a Monika a Martin se společně svíjí.
Dokonce i Jindra se svou cigaretkou trávy hopsá jako magor.
Každý dělá své typické pohyby, trochu vážné, trochu směšné.
Klára se v tanci blíží k Petrovi a něco mu šeptá.
Petr kýve do rytmu hlavou.
Michal to nerad vidí a křečovitě se přísaje na Kláru.

0:79 TRAMVAJOVÁ ZASTÁVKA - NOC

jízda, ramínko, carmount,

Na tramvajové zastávce postává skupina přioptilých a nahulených gympláků.

Petr kouká do jízdního řádu.

Petr:

Dvacet minut... to tady zdechnem...

Michal ihned reaguje.

Michal:

A komín čeká...

Petr zavrtí hlavou.

Petr:

Ty vole, komín ne Já musím chvíli zvolnit... du se domu učít...

Rozjetá Klára chytí Petra kolem pasu.

Klára:

Déem na komín, bude prdel...

Petr mlčí a Michal Petra provokuje a před Klárou se vytahuje.

Michal:

Tak já ho udělám sám a vy mi můžete dole hlídat, he he...

Petr se nenechá vytočit.

Petr:

Tam není co hlídat...

Michal:

Tak vidíš, vole, nevím, co řešíš...?

Kolem projíždí taxík a Michal na něj okamžitě mávne.

Michal:

Berem tágo, fotr to vodečte z daní!

Michal otevře dveře a souká se vedle řidiče.

Martin se otočí opačným směrem a chytne Moniku.

Martin:

My jedeme domu...

Na zadní sedadlo sedá Petr a vedle něho se hrne Klára.

Taxi odjíždí, Michal zdraví z okýnka ostatní gympláky na zastávce.

Michal:
Čauuu vy sráči....

0:80 TAXI - NOC

[carmount, režisér a kameraman vzádu v kufru,](#)

Michal se udiveně podívá na taxikáře a nechápe.

Podívá se ještě jednou a otočí se dozadu na Petra.

Michal:
Ty vole, ten taxikář má ksicht jako ten kretén Fyzikář.... další brko už nedám...!

Taxikář vrhne po Michalovi pohled, který vraždí.

Klára se nahne dopředu a v taxikáři také poznává Fyzikáře.

Klára:
Ty vole, to je náš Fyzikář... Dobrý den pane profesore...

Fyzikář:
Nazdar...

Michal sedí zaraženě.

Michal:
To je tedy fakt moc...

Fyzikář se nenechá vyvést z míry.

Fyzikář:
Kam to bude...?

Petr se začne smát jako blázen.

Petr:
Rovně... rovně... my vám řeknem...

Michal mžourá z okna a po chvíli se obrátí znovu na Fyzikáře.

Michal:
Tak když ste teda náš Fyzikář, tak byste moh spočítat tenhle příklad:
Komín je vysokej padesát metrů... my jsme zhulený jak hovada... Za
jak dlouho na ten komín vylezem he...?

Fyzikář se na Michala ani neotočí a sevře volant.

A Klára nenápadně osahává Petra.

0:81 ULICE - NOC

[jízda, ramínko, cinejeep](#)

Pustá nepřívětivá ulice, za ohradou opuštěná továrna.

Taxík zastaví.

Taxametr vlezle bzučí a Fyzikář hlesne cenu.

Fyzikář:
Dvěstě deset...

Klára se starostlivě nakloní k Fyzikářovi.

Klára:
A pane profesore... proč jezdíte tím taxíkem...?
Fyzikář zavrčí.

Fyzikář:
Jak mám asi uživit rodinu? Z tý vaší posraný školy...

Michal:
Já už myslel, že vás to baví...
Petr s Klárou se soukají ven z auta.
Michal chladnokrevně podává pětistovku.

Michal:
To je dobrý, dík...
Fyzikář - taxikář je překvapen, ale nenechá se bankovkou ošálit.

Fyzikář:
No to né, chlapče, tady máš nazpátek....

Partička vystoupí, dveře se za nimi zaklapnou.
Po jedné straně špinavé, zaprášené domy, po druhé plot a plechová ohrada.
Partička se protáhne plotem, po jehož hřebenu se výhružně vlní rezatý ostnác.

0:82 TOVÁRNA - NOC

[jízda, ramínko, swisjeep,](#)

Kamera klesá, sleduje partičku.

Petr, Klára, Michal klesají schodištěm do areálu.
Dvorky, mezitím dráty, trubky, plechové sudy, tvárnice, chaos a špína.
Naprosté ticho, jen praskot sutě pod botami.

Jízda podél partičky.

Nakukují do opuštěných baráků, ze zdi visí vytrhané dráty od elektřiny, obnažené na rezatý kov, strhané okapy plné hlíny a rostoucích kopřiv.

Jízda podél partičky.

Michal zařve, drží se nějakého drátu.

Michal:
Áááááá!!!

Petr:
Ticho, ty debile....!

Michal řve víc a víc, než se mu podaří vytrhnout drát ze zdi, ze které vyletí jiskry.

Klára:
Ty vole, to bylo fakt pod proudem...
Michal vydechuje, tře si spálenou dlaň.

Petr se k němu nakloní.

Petr:
Dobrá...?

0:83 POD KOMÍNEM - NOC

Swisjeep

Lanka, kaskadéři, Patrik

Klára se schoulí se do bundy a nebojí se nahlas říci.

Klára:
Je dost zima. Nechcete to nechat na jindy?
Michal sáhne na stupáky, jsou celé rezavé, jakoby se měly rozpadnout pod rukama.
Podívá se výmluvně na Petra. Ten se ale už rozhodl a vyráží jako první.
Za ním se vydá Klára a jako třetí se do příček zavěsí Michal.

0:84 NA KOMÍNĚ - NOC

plošina

Lanka, kaskadéři, Patrik

Natočeno z plošiny několikrát v různých úhlech a velikostech.
Všichni tři lezou jako brouci vzhůru.
Po chvíli se Klára zastaví.

Klára:
Mě to dost studí...
Petr se otočí dolů.

Petr:
...tě pak zahřeju....
Michal se také zastaví, kouká nahoru a dolu, je mu zle a má toho také dost.
Michal:
Já mám blbý boty... seru na to...
A vrací se dolu.

Podhled.
Petra Klára lezou až na vrchol.

Nadhled.
Michal je už na zemi. Závistivě je sleduje, zapálí si.

Plošina, točeno v dolní polovině.
Klára skuhrá úpěnlivým hlasem.
Klára:
Petře...

Petr:
Co zas....?
Klára:
Mam strach... sme hrozně vysoko a já ty ruce už taky necejtim...
Petr:
Tak di dolu, sakra a nech mě to udělat...

Točeno z plošiny u dolní ochozu – natočeno všechno v celku
Pak točeno z dolního ochozu detaily Petra
Pak točeno z horního ochozu detaily Kláry a Petra
Lanka, kaskadéři, Patrik
Pasta

Klára sebere zbytek sil a vyšplhá až nahoru.
Petr ji podá ruku a pomůže na ochoz, aby se mohli vítězně rozhlédnout po okolí.
Klára se křečovitě chytí zábradlí a vyvalí oči.

Klára:
Ty vole, mně je blbě...

V trubkách to zapraskalo a rezavé zábradlí se zhoupne v rukou.
Petr ji strhne zpátky a posadí ke špinavé stěně komínu.

Klára:
Točí se mi hlava...

Je celá zpocená a třese se. Dívá se skelně a mimo.

Petr:
Tak tu sed'... a nic nedělej...

Rozepne batoh vyndá spreje a proklepe barvy a začne malovat.

Klára se dívá na zem, ale v okamžiku, kdy jí dojde, že se dívá mříží do nekonečné hlubiny, cukne sebou a zavře oči.

Klára:
Na ten žebřík už mě nedostaneš!

Petr pečlivě nasazuje širokou trysku, tančí po ochozu, stříká stříbrné tvary a ještě stačí komunikovat s Klárou.

Petr:
A jak vodsud' asi chceš...?

Klára:
Zavoláme policajty a voni mě sundaj vrtulníkem...

Klára je skutečně v transu.

Klára:
Petře, běž pro mě, prosím tě...

Nestačí doříct. Vzduchem mlasknou dvě facky.

Klára se úplně vyděsí a křečovitě se zavěsí do Petra.

I on reaguje podvědomě. Zajede jí rukou do vlasů, podrží si ji a přísaje na ústa.

Klára se poddává.

Petr ji vyhrne svetr i triko, bílá ňadra zasvítí uprostřed té špíny.

Rozepne jí kalhoty a ona se nebrání.
Pustí se do sebe, vzrušení za hranicí vzrušení.
Pod nimi propast, kolem žhne město, nad hlavou temná obloha.

0:85 BYT PETRA - NOC

[jízda, ramínko](#)

Petr se snaží odmykat co nejtišeji.
Protáhne se úzkou škvírou dveří, ani nerozsvěcí a klíče opatrně pověsí na věšáček.
V mámině pokoji to cvakne a do předsíně padne světlo.
Ve dveřích mžourající máma a Maxík.

Matka Petra:
Kde zas si, prosím tě...?

Petr:
Ňák sem se venku zdržel...

Máma si promne oči a zadívá se směrem k hodinám.

Matka Petra:
Byli jste zase v hospodě, vid'? Smrdí to až sem...Ty chceš dopadnout jako táta, co...?

Petr:
Mamko, ty v'.... proč už nespíš...?

Matka je podrážděná.

Matka Petra:
Jak můžu spát, když furt někde lítáš...! Jsi pořád pomlácenej... a špinavej... Jak mám asi spát..? A neříkej mi vole...

0:86 POKOJ PETRA - NOC

Petr jde k sobě, v pokojíku si konečně škytne.
Mikinu, která připomíná použitý hadr, hodí na zem.
Stáhne ze sebe kalhoty a padne do postele.
Spokojeně vydechuje, byl to úžasný den.

0:87 HODINA ANGLIČTINY - DEN

[jízda, ramínko](#)

Makrodetail křídky, odjezd na tabuli s ředitelko.
V záhlaví tabule je krasopisně nadepsané číslo hodiny a datum.
Ředitelka pečlivě píše slova do dvou sloupců. První sloupec je nadepsaný „Word“, druhý „Oposite“.
Jindra bezmyšlenkovitě zírá z okna.
Pavla tupě opisuje do sešitu.
Monika pod lavicí listuje katalogem kosmetiky.

Ani ostatní spolužáci nejeví známky zájmu či aktivity.

Ředitelka:

Takže budu vám říkat slova a vy sem budete chodit zapisovat jejich protiklady... Začnem „flexible“.

A do prvního sloupce napiše slovo „flexible“. Ale písmeno b je napsané azbukou.

Ředitelka:

Tak třeba... Michal...

Nikdo nereaguje.

Ředitelka:

Hmm, není tu...

Otevřou se dveře a do třídy se vplíží inspektor, kterého jsme už kdysi poznali.

Ředitelka zatuhne, studenti také.

Inspektor se tváří neformálně a sedá si do zadní volné lavice.

Inspektor:

Nerušte se ... jako bych tu nebyl.... Jako bych tu nebyl...

A rozevře si notebook.

Ředitelka se křečovitě usměje.

Ředitelka:

Dobrý den...

Pak se vzpomíná a žoviálně zadívá do třídy.

Ředitelka:

Tak pokračujeme... kdo to ví...Malířová...?

Pavla zvedne oči, přehlédne tabuli a odpoví perfektní angličtinou.

Pavla:

...second letter pí in the verb opposite...

Ředitelce tuhnou rysy.

Ředitelka:

Na to se neptám, chci protiklad oposite ke slovu letter, totiž flexible!

Pavla jen střelí od boku.

Pavla:

...rigid...

Ředitelka se stále snaží být žoviální a neformální, ale ztrácí půdu pod nohama.

Ředitelka:

Tak bys to snad mohla jít na tu tabuli napsat, nebo chceš písemnou žádost...?

Pavla se zvedne, dojde k tabuli, tam dopíše slovo „rigid“. Zadívá se na „flexible“, ve kterém vidí ruské „b“ a tázavě se zeptá Ředitelky.

Pavla:

What is it? It looks like a Russian...

Ředitelka zazmatkuje, někdo se tiše zachechtá.

Ředitelka:

Co...? Cože...?

Pavla:

No... že to vypadá jak ruština...

Ředitelka vstane od stolu.

Ředitelka:
Nedělej zas chytrou...!

Pavla:
...tak já to napíšu latinkou...

Smaže ruské „b“ a dopíše ho latinkou a vleče se nazpět do lavice.

Ředitelka ztrácí nervy.

Ředitelka:
Abys u toho neumřela, než dojdeš do lavice... a oposit ke slovu „fresh“ doplní Klára Krumbachová...

Ředitelka se rozhlíží po třídě, ale nikdo se nezvedá.

Ředitelka:
Aha, ta tu taky není? A Petr Kocourek...? To už bych chtěla moc co?!

Pavla dosedá a snaží se rychle něco vymyslet.

Pavla:
Bylo mu ráno zle, tak zůstal doma...

Ředitelka se snaží držet před inspektorem fazónu, ale nezvládá to. Vztekale zalistuje učebnicí Headway.

Ředitelka:
Tak takhle teda ne! Češtináře ste málem zabili.... Ale se mnou ste se přepočítali. Nalistujte si „pejdž sixty“ a napíšete „vokabulary ej“... A příští hodinu bude písemka na předminulej čas...!

Usměje se omluvně na inspektora.

Ředitelka:
Omluvte mne na chvíli, pane inspektore...

0:88 ŘEDITELNA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Ředitelka stojí nad psacím stolem, listuje v adresáři počítače a mluví do telefonu.

Ředitelka:
Pani Kocourková, já jen jestli netušíte, kde je Petr...

Hlas matky Petra:
Von zas není ve škole...?

Ředitelka:
Ne, ve škole právě není... a už je to kritický...

Mezi řečí pokračuje listováním v databázi a odťukne „zobrazit žáka“ Michal Kolman.

0:89 PEKÁŘSTVI - DEN

Matka Petra v bílé zástěře stojí za pultem s mobilem v ruce.

Fronta zákazníků trpělivě čeká.

Spoluprodavačka za ní prodává.

Matka Petra:
Já ho roztrhnu jak hada...!

A zasune mobil do pláště, otočí se k zákazníkovi.

Matka Petra:
Tak co ste to chtěl...?
Zákazník:
Jednu šumavu... deset loupáků....

0:90 ŘEDITELNA - DEN

Ředitelka přechází po kanceláři v jedné ruce telefon, v druhé cigaretu.

Ředitelka:
Chci se jen zeptat, kde máte syna...?
Kolman má předstíraný údiv v hlase.

Hlas Kolmana:
Von není ve škole...?

0:91 KOLMANŮV VŮZ - DEN

[carmout bok a bok, stočná okénka](#)
[režisér a kameraman na zadních sedadlech](#)

Handsfree na palubní desce, za uchem bluetooth sluchátko.

Hlas Ředitelky:
Ne...

Kolman sedí za volantem, pozoruje provoz na ulicích.
Vedle něho paní Kolmanová a starostlivě pozoruje manžela.
Napjatá chvílička ticha, kterou Kolman přeruší jásavým výkřikem.

Kolman:
Vidíte, šel s manželkou k zubaři a vona vám to zapoměla zavolat...

0:92 ŘEDITELNA - DEN

Ředitelka se celá třese.

Ředitelka:
Pane Kolmane, vy evidentně krejete vašeho syna..!

Hlas Kolmana:
Pani ředitelko, vy evidentně nemáte ráda mého syna...?

Ředitelka:
Váš syn sem nechodí a vy ho ještě krejete...!

0:93 KOLMANŮV VŮZ - DEN

[carmout bok a bok, stočná okénka](#)
[režisér a kameraman na zadních sedadlech](#)

Pohled z vozu přes sklo.

Kolman klopí zatáčku, málem srazil bábu s taškou.

Kolman:
Bába kráva...
A hned si uvědomí, že mluví se Ředitelkou školy.

Kolman:
A kdy tam nechodí....?

Hlas Ředitelky:
Pane Kolmane, vy byste taky měl někdy přijít na třídní schůzky! A zajímat se o své dítě...! Nashledanou...!

Kolman se podrážděně otočí na svou manželku.

Kolman:
Kde je... že není ve škole...?

Manželka pokrčí rameny.

Paní Kolmanová:
A nemá nějakou holku...?

Kolman protočí oči.

Kolman:
Na to má snad čas, ne...?

Kolmanová se potutelně usměje.

Paní Kolmanová:
Víš kolik mu letos bude...? Vosumnáct...

Kolman je vskutku překvapen, tolik nečekal.

Kolman:
No to snad ne...

0:94 ŘEDITELNA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Ředitelka položí telefon, rozklepanou rukou si zapálí další cigaretu.
Do místnosti přichází usměvavý Třídní s třídnicí.

Třídní:
Tak jsem to konečně přepsal, ale mám pocit, že jsem to asi zkazil...
A smutně rozevírá třídnici, ukazuje to Ředitelce, ale možná si z ní také utahuje.

Třídní:
Ten tělocvik měl být asi tady v jiný kolonce, co...?

Hudba tíživá.
Ředitelka se zhroutí do židle a tiše se rozpláče.
To Třídního poněkud překvapí.
Usedá na židli vedle Ředitelky, která si snaží zachovat tvář.

Ředitelka:
Já už fakt nemůžu...

Utře si oči a podívá se na Třídního.

Ředitelka:
Co dělám špatně...?

Opře Třídnímu tvář o rameno a chce být těšena.

Třídní:
Ale nic neděláš špatně, jenom si to moc bereš. Zkus chvíli nechat věci jen tak plynout...

Ředitelka:
A jak mam nechat věci jen tak plynout? Dyk se to tu celý hroutí... nikdo se mnou nekomunikuje.... dole sedí inspektor...

Třídní ji hladí po vlasech jako malou holčičku.

Třídní:
Ty si potřebuješ vzít dovolenou...

Ředitelka:
Dovolenou? Ted'? Dyk se tady ta škola rozsype...

Třídní:
Mirko, my to tu bez tebe klidně zvládnem...

Ředitelka se vysmrká.

Ředitelka:
Takže jsem tu úplně zbytečná, žejo...? To tím chceš říct, žejo...?

Ředitelka se znovu zhroutí nad svou zbytečností.

Třídní:
Tak jsem to nemyslel, Mirko...

Ředitelka se znovu rozpláče.

Ředitelka:
Jsem tu zbytečná.... Jsem tu zbytečná...

V otevřených dveřích ředitelny stojí inspektor a nechá ten divadelní výstup.

Inspektor:
No to snad už je příliš....

0:96 PŘED DOMEM PETRA - DEN

Jízda, ramínko

Petr potká před domem pošťačku.

Pošťačka mu nechá podepsat výdejku, dá mu dopis a odchází

Petr cestou roztrhne obálku a rozevře si dopis.

Většina textu je psána příliš drobně, abychom ho přečetli, přesto stačí jedno slovo uprostřed velkým písmem – ROZSUDEK.

0:97 ZAHRADNICTVÍ - DEN

Jízda, ramínko

Petr podává rozsudek dědkovi.

Petr:

Mám se tu hlásit na povinné práce...
Dědek čte rozsusek, poměří si Petra.
Pak vstane a vede Petra k vozíku.
Ukazuje mu jak se s tím pracuje.
Vysavač vrčí, takže není nic slyšet.
Dva další týpci ve vestách jsou v zahradnictví a fasují přístroje.

0:98 BYT JINDRY - NOC

Jízda, ramínko

Nadhled.

Na zdi africký buben a jamajská vlajka.

Na koberci mezi jídlem, pitím a hudbou sedí gympláci.

Michal maže chleba paštikou a hází na strop, kde je už přilepeno pět namazaných chlebů.

Podhled.

Pak ho to přestane bavit a jde na balkón.

Nahulený Jindra soustředěně kouká do akvária.

Jindra:

Vy tu pěstujete ryby...? To jsou podobný jako mám já doma...

Pavla Jindru nechápavě pozoruje.

Pavla:

Ty vole... to jsou tvoje ryby....dyk jsme u tebe v bytě....

Pavla vstane z koberce, vytáhne mobil a odchází na balkón.

0:99 BALKÓN JINDRY - NOC

Točit v reálný podvečer natříkrát. Celek, 2PD a 2PD protipohled

Na balkóně stojí Petr s Klárou a Michal. Kouří a debatují.

Pavla je gestem utiší.

Pavla:

Bud'te ticho! Musím volat tátovi, že tu zůstanu...

Petr jí chytí za ruku.

Petr:

Ses zbláznila, teď jo...? Rozhovor s rodičema po půlnoci je hotová sebevražda...

Pavla:

No já fakt musím, jinak mě zabije...

Petr:

Mělas volat večer... Teď už nevolej...!

Pavla:

Já nevěděla, že tu zůstanu tak dlouho...

A namačká mobil.

Petr jí ho sebere.

Petr:
Ser na to...!
Pavla rozhodí ruce.

Pavla:
Když nepřidu domu, naši se kvůli mě budou hádat...

Petr:
Za to přece nemůžeš, že se hádaj...

Pavla sklopí oči k zemi.

Pavla:
Můžu... kdybych se nenarodila, tak by se nehádali...

Klára s ní zatřeše.

Klára:
Co to meleš? Nebudou se hádat kvůli tobě, ale protože jsou kretení!

Pavla si bezradně sedne na bobek.

Klára se jí snaží povzbudit, aby pochopila, že v tom není sama.

Klára:
Hele, mě třeba máma říká, že jsem stejně blbá jako můj fotr, no...

Michal má další trumf v rukávu.

Michal:
Mně zas fotr říká, že jsem stejně blbej, jako moje máma...

Petr se nenechá zahanbit.

Petr:
Tak to už je lepší fotra nemít, jako já he he he...

Pavla se stulí k Petrovi.

0:101 LOŽNICE JINDRY- NOC

Ložnice není příliš zasažena mejdanem, jen hudba sem dunivě proniká.
Na rozválené posteli Petr s Pavlou v milostném propletenci.
Petr vykřikne ve slastném prohnutí.
Petr padne na postel a prudce vydechuje.
Pavla ho hladí po zpocených vlasech.
Po chvíli se pomalu zvedne a zabalí do deky.
Přes Petra přehodí peřinu, ten spokojeně oddechuje a usíná.

0:102 KOUPELNA JINDRY - NOC

Pavla vstupuje do koupelny.
Pouští vodu, která velkým proudem teče do vany.
Zapaluje obřadně svíčky
Sleduje vařící se proud vody.
Pak odloží deku přes pračku a pomalu se souká do vany, požitkářsky se rozvalí.

Vtom se otevřou dveře a vejde opilá Klára. Malátně si sedne na okraj vany, rukou sáhne do vody. Stáhne triko a kalhotky a beze studu leze dovnitř.

Pavla se překvapeně stáhne, napůl si sedne.

Pavla:

Počkej, dyť je tu moc vody, nalejem tu...

Klára pomalu hledá odvalu se do vody ponořit a postupně přikleká.

Klára:

Tý jo to je horký...

Pavla:

No, budem vařený...

Holky sedí proti sobě.

Klára si Pavlu zálibně prohlíží.

Klára:

Tyo... já bych chtěla bejt takhle štíhlá...

Pavla se stydlivě usměje.

Pavla:

No vidiš... já bych zas chtěla mít velký prsa...

Klára se rozesměje smíchem z únavy a alkoholu a Pavlu obejmě.

Chvilí tak zůstanou a pak se obě se velkým šplouchnutím rozvalí do vany.

Klára:

Co? Dobrý?

Pavla:

Já už ani nevím, kde mam ruce a kde nohy... ten mě úplně vyřídil...

Klára se zasní, aniž ji dojde, co říká.

Klára:

Jo, to von umí...

Pavle to chvíli trvá, než jí ztuhne tvář.

Pavla:

Co von umí...?

I Klára si uvědomí, co řekla.

Klára:

Neposlouchej mě sem vožralá...

Pavla:

Co umí, ptám se...?

Pavla se vztyčí proti Kláře a vpálí jí facku.

Klára:

Co blbneš, to je v pohodě...

Schytá další facku, sklouzne po dně vany, chytí se za okraje, zkouší se posadit.

Pavla lomcuje s Klárou, srazí ji do vody, ta se bezmocně mlátí, topí, kucká a rozhazuje rukama.

Pavla se snaží zabalit do ručníku, ale jak je rozčilená, nejde jí to, nahá se rozběhne do pokoje.

Klára se stěží vydrápe nad hladinu, plive vodu, nabírá dech, málem bylo po ní.

0:103 BYT JINDRY- NOC

Jízda, ramínko

Pavla celá mokrá vrazí do ložnice, vytrhne Petrovi polštář a řeže ho hlava nehlava.

Pavla:

Tak s Klárou? Ty chudáku, na co si to hraješ?!

Petr se budí v šoku, kryje si obličej.

Petr:

Lásko, co blázníš?

Pavla:

Lásko jo? Ty hajzle...!

Do pokoje se vpotácí rozespalá Monika.

Monika:

Co šlíte...?

Jak je v ráži, tak Pavla praští polštářem i Moniku.

Pavla:

S tebou spal taky, co...?

Odpoví Jindra, který stojí hned za Monikou.

Jindra:

Se mnou nespal...

Pavla:

Ty ubožáku zhulenej...

A hodí po Jindrovi polštář.

Monika:

Uklidni se prosím tě... nemůžete si to vyřídit jinde?

Pavla si obleče triko, natáhne sukni a bojuje se zipem.

Pavla:

Už je to vyřízený.... u mě je vyřízenej...!

Sebere kalhotky, sehne se pro boty.

Odstrčí od sebe Moniku a prásknou za ní dveře.

Petr sedí bez hnutí na posteli a skelně civí z okna.

Svítá.

0:104 SCHODIŠTĚ – NOC

Jízda, ramínko

Bosá Pavla seběhne po domovních schodech až do přízemí, kde si na poslední dva schody sedne. Oči plné zadržovaných slz.

0:105 VRAKOVIŠTĚ PARNÍKŮ – RÁNO

ponton, práškový kouř,
Patrik

Nad Vltavou krouží raci.

Ve vlnkách se třpytí vycházející slunce.
Pavla sedí na náplavce a kouká do vody, jak šplouchá do parníku.
Vyhrne si levý rukáv a prohlíží si popálené předloktí.
Rudé oči slz.
Z kapsy vyloví zapalovač, škrtně, dívá se do jeho plamínku.
Vytáhne z bundy krabičku cigaret, vyloví jednu.
Připálí si a několikrát dlouze potáhne.
Pak cigaretou začne pálit zničené levé předloktí.
Třese se směsicí bolesti a slasti.
Po malé chvilce z cigarety natáhne, aby jí nezhasla a pokračuje v pálení.
Ruka se škvaří a stoupá černý dým.

0:106 TŘÍDA – ODPOLEDNE

Jízda, ramínko

Detail třídního v jízdě a nadhledu, jak jde mezi lavicemi a vykládá.
Ve třídě sedí rodiče na místech svých dětí.
Matka Petra v novém účesu, strachy se třese, co tu zase uslyší.
Vedle ní otec Pavly se sebevědomým úsměvem.
Před ním sedí pan Kolman. Třepe nohou a cítí se nesvůj v oprýskané lavici.
S nedůvěrou pozoruje Třídního, který je tradičně neholený, rozčuchaný a v roláku.
Hraje si s mobilem.

Třídní:

...ale jeden problém snad mají všichni... a to jsou absence... já
neříkám, že snad všichni chodí za školu...

Třídní projde před tabulí a pokračuje druhou uličkou dozadu.

Kamera v jízdě a nadhledu (pohled třídního)

Třídní m.o:

...ale třeba nosí pozdě omluvenky, takže pak je omluvenka neplatná
a nedá se s tím nic dělat... školní řád ji neuzná.... Jinak já jsem se
svou třídou spokojen, jsou to vesměs snaživí a talentovaní...

Otec Pavly už nechce poslouchat ty formality a zvedne ruku.

Otec Pavly:

Pavla taky nechodí....?

Učitel se rozpačitě rozhlédne po třídě a ukončí společnou část schůzek.

Třídní:

Společné informace jsme si už řekli... další kolegy najdete vždycky v
jejich kabinetě...

Ve třídě vypukne mumraj, rodiče se zvedají a rozcházejí se po škole.

Učitel přistoupí k otci Pavly a nahlíží do papíru.

Třídní:

Pavla, ta je s docházkou vzorná... ale některé předměty.... No, myslím si, že má na víc...

Otec Pavly má svůj názor.

Otec Pavly:

Ta nemá na nic... k ničemu se nehodí... ta je prostě celá omyl... Ale tu školu dodělá ... jinak ji vyhodím z domu a bude po prdeli...!

Učitel se snaží otce Pavly uklidnit a navést na pozitivní cestu.

Třídní:

Tím, že jí budete nadávat a trestat, tím se to nezlepší. Zkuste to naopak... nějak ji motivovat a povzbudit...

Otec Pavly se zvedne.

Otec Pavly:

Vy mi nebudete povídat, jak ji mám motivovat, roláčku...

Otec Pavly prudce odejde ze třídy.

A Pan Kolman už je dávno pryč.

Zbyla tu Matka Petra a hlásí se o slovo jako žačka.

Matka Petra:

Prosím a co Petr Kocourek, už přidal v tý matice....

Třídní:

No, Petr si myslím, že má hlavně veliký výtvarný talent a ten by měl rozvíjet... a asi přemýšlet o nějaké výtvarné škole...

Matka kouká na lavici, která je celá pomalovaná grafitáckými tagy.

Matka Petra:

No já nevím, výtvarná škola... to ho neuživí...?

Třídní:

Ale měl by to gymnázium v každém případě dokončit... teď po té ředitelské důtce mu hrozí dvojka z chování....

Matka Petra:

On má ředitelskou důtku... to mi neřekl... co proved?

Učitel se zarazí, že snad řekl něco, co neměl a dál je opatrný.

Třídní:

Nic snad neprovedl... ale ty neomluvené hodiny... překračují jaksi...
...kritickou hranici...

Matka jako u vytržení stále kouká na počmáranou lavici.

0:107 CHODBA ŠKOLY – ODPOLEDNE

[jízda, ramínko](#)

Nadhled. Pomalovaná chodba. Po chodbě se to hemží rodiči, kteří pátrají po učitelích. Ředitelka je v největším obležení a křečovitě se usmívá.

Pan Kolman už je u ní, bez váhání ji chytne za ruku a táhne stranou.

Kolman:

Dobrý den, Kolman...

Ředitelka se ironicky usměje.

Ředitelka:
Dobrý den... tak jste si přece udělal čas...
Kolman:
Čas? No ten právě nemám! Touhle dobou mám už být někde jinde...
Ředitelka nechápavě protáhne obličej.
Ředitelka:
Tak to máte smůlu....
Kolman se asertivně usměje.
Kolman:
Ale mohli bychom se sejít někde normálně... co říkáte...?
Ředitelka se také usměje. Ten chlápek jí není nesympatický.
Kolman kouká do svého elektronického diáře.
Kolman:
Takže dvanáctého v restaurantu Svatá Klára...
Ředitelka:
Jaká Klára zase....?

0:108 CESTA MĚSTEM - VEČER

Matka Petra jede tramvají.
Kouká z okna a přemýšlí.
Tramvaj míjí hlukové bariéry, celé pomalované graffiti.
Matka si to v hlavě dává všechno dohromady.
Náhle vidí svého Petra, jak agresivně maluje na jednu betonovou stěnu.
Petr maluje na všechno, co mu přijde pod ruku.
Chvilími se zmnoží a maluje dokonce na třech místech najednou.
Matky vyděšený obličej.

0:109 PODCHOD - VEČER

[jízda, ramínko](#)

Matka jde podchodem
Igelitové tašky plné nákupu jí táhnou k zemi.
Zastaví se uprostřed podchodu.
Zdá se jí, že graffiti jaké viděla v Petrově lavici jsou všude kolem. Vystupují z kachlíkových stěn a tlačí se na ní ze všech stran.

0:110 POKOJ PETRA - VECER

Matka vstoupí do bytu s Maxíkem, tašky položí na chodbě.

Jde do Petrova pokoje.
Přehrabuje se mu ve stole.
Maxík to komentuje.

Maxík:

Co hledáš mami...

Mezi hromadou papírů se válí skici graffiti.

Sklání se pod postel otevře velkou papírovou krabici, kde je hromada časopisů.
Vysype časopisy a spolu s nimi se vypadnou i použité spreje.

Pak prohrabuje skříň, hledá mezi oblečením.

Na záchodě se ozve spláchnutí.

Matka sebou cukne a běží do kuchyně.

0:111 BYT PETRA - VECER

Matka stojí v kuchyni, ze stolu vyndá prášky. Maxík také.

Vezme si tři najednou, strčí je do pusy, otevře mrazák a prášky zapije vodkou rovnou z láhve.

Petr vychází ze záchodu a jde do kuchyně.

Petr:

Ty ses mi hrabala ve věcech...? To je teda dost trapný....

Matka Petra:

A ty stříkáš ty graffiti! To není trapný? A zatajils mi ředitelskou důtku, to není trapný...? A propadáš ze tří předmětů, to není trapný...?

Petr otočí oči v sloup.

Matka Petra:

A kam deš, když s tebou mluvím...?

Petr:

Pryč.... tohle nebudu poslouchat....

Alkohol dodal matce kuráže.

Matka Petra:

To teda budeš poslouchat...! A doma budeš...! Učit se budeš...!

Petr:

No dobře, tak zejtra budu doma. Ted' už mám něco domluvenýho...

Matka se pověší na Petra jako klíště.

Matka Petra:

Řekni mi, co to má za význam? Dyk je to hnus, všechno zničený, počmáraný... člověk se v metru bojí oprít o dveře...

Tohle Petra tiše rozzuří.

Petr:

Ty seš nějaká chytrá...

Matka syna prudce odstrčí.

Matka Petra:

Tohle už si trochu přehnal, nemyslíš!? Když tě vyhoděj, tak nebudeš mít maturitu! A budeš celej život makat vod rána do večera jako nějakěj vocas...!

Petr se ironicky usměje.

Petr:

To ty makáš jako vocas... a na mě děláš chytrou...

Matka Petra:
Nebud' drzej...!
Petr:
Nejsem drzej... jsem upřímnej...
Petr jde ke dveřím, matka mu je zastoupí.
Matka Petra:
Nikam už nepudeš...! S tím je konec...!
Petr stojí před matkou a bojí se ji odstrčit.
Petr:
To mě chceš držet jako ve vězení...
Petr stojí proti matce, matka zatne zuby a čeká cokoliv.
Petr svěsí ruce, odejde do pokoje a práskne dveřmi.

0:112 POKOJ PETRA – NOC

jízda, ramínko,
lanko kaskadéři, Patrik

Petr stojí u okna a zkoumá hloubku pod okny.
Pak jde do skříně a nasadí si lyžařské rukavice.
Do zubů drapne igelitovou tašku a vyleze na parapet.
Chytí se hromosvodu.

0 : 113 POD PANELÁKEM – NOC

lanko, kaskadéři, Patric

Silueta Petra s igelitovou taškou v zubech sune se hromosvodem dolů na trávník.

0: 114 PARK NA LETNÉ – NOC

jízda, ramínko

Celek podvečerní Prahy. Michal vstoupí do záběru a zapálí si cigateru. Rozhlíží se.

Celek dlouhým sklem.
Parkem projde mužský milenecký pár.
Točeno až po lavičce.

2PC jízda. Michal sedne vedle Petra na lavičku.

Michal:
Tady se scházej buzny, co...?
Petra žertem Michala obejmě.

Petr:
No... hehhehe...
Petr si všimne jeho nové kšiltovku.

Petr:
Ty v'... ty máš novou...ukaž....

Strhne mu jí z hlavy a prohlíží.

Detail Petra.

Petr:
Nekecej... tak ta stála tak deset litrů...

Detail. Michal ledabyly máchne rukou.

Michal:
Nó, tak nějak...

Z celku na detail. Z dálky se blíží tajemná postava v mikině s kapucou. Je to Třídní učitel.

Třídní:
Ahoj... tak kam deme...?
Točeno po lavičce.

2PD Petr a Michal je pobaven jeho vizáží.

Petr:
Pod kyvadlo...

Detail. Učitel je nažhavený a dosti nervózní.

Třídní:
Co budu dělat...?
Točeno po lavičce.

2PD.

Petr:
Obří RHS. Chrom... ale ty nedělej rači nic...
Z Michala se už stal ostrílený writer a tak poučí svého Třídního.
Michal:
Stačí, když budeš jen tak koukat a kdyby něco, dáš vědět...

3PC jízda.

Petr vstane z lavičky a vyrazí. Michal za ním a Třídní za Michalem.

Třídní:
A máte nějaký signál domluvený?
Petr:
Signál.... Normálně pískni nebo začni nahlas jakože telefonovat...
Učitel postupně dostává strach.

Třídní:
Co mám dělat, když přijedou policajti?
Petr si z něho utahuje.

Petr:
Řekni, že seš učitel a píšeš seminárku o graffiti...
Učitel si nasadí kapucu.

Třídní:
Oukej...
Teď vypadá sprejersky víc než samotní sprejeři.

Petr:
Ty v'... sundej tu kapucu, to hned po tobě pudou! A hlavně neutíkej!
Dělej, že deš jako kolem...!

0:115 POD KYVADLEM – NOC

jízda, ramínko,
lanka, kaskadéři, zbrojří, Patrik
Pasta

Obří kyvadlo se tyčí nad Letnou a důstojně měří čas.
Švenk z kyvadla na kluky, kteří stojí na sobě a malují na zeď.

PD v pohybu vertikálním. Třídní učitel je sleduje pod prvními schody.

Nadhled. Podhled. Celek.
Pod sehranými tahy Petra a Michala roste na zdi obří nápis.
Michalova ruka už také není tak roztřesená jako kdysi.
Strach a adrenalin ho naučili přesnosti a rychlosti.
Chrom je skoro hotový.

PD. Nadhled. Učitel se blíží k nápisu, zvedne jeden sprej a stříkne do vzduchu.

Třídní:
To je magie...

Za učitelem přijede auto s majáčky, prudce zastaví. Vyskakují tři policajti.

Celek. Podhled. Majáček na zeď.
Kluci okamžitě reagují, odhodí spreje a běží po schodech nahoru.

Celek. Pohled od policajtů.
Kluci utíkají do schodů.
Učiteli to dojde poslednímu, otáčí se na auto policie.
Učitel zmatkuje, chvíli dělá jakoby nic, pak si nasadí kapucu, pak ji zase sundá.
Učitel nesmyslně sbírá spraje, hází do igelitky, utíká dolů.
Švenk na schody.
Do schodů běží dva policajti.

Celek. Podhled. V pozadí kyvadlo.
Třídní běží na detail.
Policista za ním. Policista se zastaví a vystřelí.

Celek. Nadhled.
Učitel se lekne a přeskočí kamenné zábradlí.

Celek, pohled, švenk

Padá do hustého křoví, igelitka se trhá, spreje se kutálejí z prudkého z kopce. A on letí po hlavě za nimi, mlátí se o kameny.

PC podhled ze křoví.

Třetí policista svítí do křoví, ale neleze tam. Bere vysílačku a hlásí.

Policista:
Nahoru vám běží dva zmrdi...

0:116 PARK NA LETNÉ – NOC

Michal běží temným parkem, ohlíží se, nikde nikdo.

Ve tmě před ním zastaví další policejní auto.

Michal se rozhlíží, zmizí ve křoví.

Petr kluše parkem, dva policajti za ním.

Petr zahne na cestu, kde se formují další tři policisté, vytahují obušky.

Policajt:
Támhle...

Petr klopí zatačku do křoví, policajti za ním.

Podhled.

Na hustém stromě na větvi sedí Michal a nedýchá.

Nadhled.

Petr běží pod ním a za ním policisté.

Michal jen utrousí pro sebe.

Michal:
Ty v'...

Jeden policista ztratí čepici.

Policista:
Kurva...

Zastaví se, zvedá čepici, nasadí si ji, přitom zvedne oči.

Policista:
Tady... tady je...!!!

Policista máchá rukama a hned leze na strom.

Michal zoufale kouká vzhůru, ale další větve jsou slabé a moc vysoko.

Policista už je u něho, Michal kolem sebe kope nohama. Policista ho za jednu chytne a strhne ze stromu.

Michal padá jako hruška, hned se zvedá ze země, ale ruka s obuškem ho srazí.

Už jsou u něho dva policajti a dávají mu pouta.

0:117 POD LAMPOU – NOC

jízda ramínko

Petr vyběhne z křoví.

Pod lampou lavička a na lavičce pán v pestré košilce.

Petr poznává učitele tělocviku, brzdí v běhu.

Petr:

Dobrý den...

Tělocvikář je vystrašen a pobaven zároveň.

Tělocvikář:

Pěťo...? Co se děje...?

Petr zahodí čepici, sedne vedle Tělocvikáře a chytí ho za ruku.

Petr:

Můžete mě na chvíli obejmout... jdou po mě fízlové...!

Tělocvikář nechápe, ale rád Petra obejmě, mocně se k němu přisaje.

Proběhnou policajti, prudce oddechují, kanady dupou, až ztichnou v temnotě.

Petr se vyprostí z Tělocvikářova sevření, ale jde to ztuhla, musí použít hrubou sílu.

Petr:

Tak děkuju.... už je to dobrý....

Vstane a prudce lapá po dechu.

Tělocvikář:

No já taky děkuju.... A cos vlastně proved...?

Petr mávne rukou.

Petr:

Nic.... voni nás začli jen tak honit...

Tělocvikář je spokojen, že došlo na jeho slova.

Tělocvikář:

Vidiš, Pěťo... kdybys se mnou chodil běhat, tak jim utečeš...

A chytí Petra za ruku.

K lavičce přichází mladík, pravděpodobně Tělocvikářův milenec.

Milenec:

Jaroslave....?

Tělocvikář sebou škubne a pustí Petrovu ruku.

Tělocvikář:

Ahoj...

Petr vyskočí, mávne na pozdrav a rozeběhne se na druhou stranu.

0:118 POLICEJNÍ CELA - NOC

Michal sedí v cele.

Chodbou přichází policista a odemyká dveře.
Sadisticky se na Michale usměje.
Michal se třese strachy a začne křičet jako šílenec.

Michal:

Jestli se mě dotkneš, tak tě fotr nechá voddělat, ty hajzle zkurvenej...! Ty asi nevíš, kdo je můj fotr, co...!? Tak na mě šáhni a poznáš to...!

Michal řve tak věrohodně, že policista se na chvíli zarazí. Pak odemkne Michalovi pouta a vede ho ven z cely.

0:119 SLUŽEBNA – NOC

Jízda, ramínko

Michal sedí u stolu. Vyšetřovatel I něco zapisuje.

Vyšetřovatel II mu nabízí kafe a mile se usmívá.

Michal:

To kafe si nechte...! Chci okamžitě volat otci...! Dejte mi můj mobil...!

Vyšetřovatel I přestane zapisovat a pobaveně se usměje.

Vyšetřovatel I:

Hele, synku... mobil dostaneš... ale nejdřív nám řekneš, kdo tam s tebou na tý Letný stříkal ty sračky...?

Michal se nenechá zastrašit a propadá se do dalšího záchvatu. Těžko poznat jestli to hraje, nebo mu opravdu hráblo.

Michal:

A já vám říkám, že chci okamžitě volat svému fotrovi...! Vy asi nevíte, kdo já sem...!? Vy asi nevíte, kdo je můj fotr... có...!?

Vyšetřovatelé se na sebe vyplašeně podívají.

0:120 KABINET VÝTVARKY - DEN

Třídní přepisuje třídnici.

Opatrné klepání na dveře.

Třídní:

Ano...

Dveře se otevrou, nakoukne veselý obličej Kláry.

Klára:

Ahoj, nerušim...?

Učitel přestane psát, jeho oči se rozzáří.

Třídní:

Né... ahoj...

Klára starostlivě kouká na jeho potlučenou tvář.

Klára:

Co to máš, prosim tě...?

Učitel dělá, že to nic není, nad obočím velká náplast.

Třídní:

Já včera spadnul... teda skákal ze zdi....

Klára je pobavená, ale je v tom i kus obdivu.

Klára:

Ze zdi...?

Třídní:

Byl jsem s klukama na akci...

Klára se drze posadí na psací stůl.

Klára:

To sou šmejdi! Mě furt nechtěj vzít...

Učitel má nad Klárou rázem převahu.

Třídní:

No, vono je to taky vo držku...

Klára ho pohladí po zdevastovaném obličeji.

Klára:

Ty si ještě malej kluk...co...?

Učiteli se oddá voňavému dívčímu dotyku. Ještě chvíli a celým tělem, celou duší by se s ní spojil. Proto rychle zalistuje třídnici a převede řeč jinam.

Třídní:

Přepisuju tady ty vaše áčka... taky jich tu máš požehnaně... to už vypadá nejmní na ředitelskou důtku...

Klára se nakloní k třídnici.

Klára:

A ty to ze starý třídnice přepisuješ do nějaký jiný...?

Třídní je sám pobaven nesmyslnou činností.

Třídní:

No jo... už podruhý... fakt voprz....

Klára zavětrí, přisune se, podává mu svůj index.

Klára:

No já sem ti přinesla svoje omluvenky...

Třídní listuje indexem.

Třídní:

Ale v třídnici máš absencí daleko víc... a kromě toho to má všechno starý datum.... ježiši maria, já se z vás snad taky jednou zblázním...!

Klára se kloní se přes Třídního, aby viděla do třídnice. Její prsa se ocitnou před jeho obličejem. A ruce ho jemně obejmou.

Klára:

A nešlo by ty moje absence... prostě nepřepsat...?

Zadívací se na sebe, učitel je zmaten.

Třídní:

Klárko... to by bylo zfalšování úředního dokladu...

Klára se blíží a blíží až na dotek k jeho obličeji.

Razantní zaklepání, dveře se otevřou.

Ředitelka:

Tomáši, nemáš....

Třídní je s Klárou v pozici, která Ředitelku naprosto zmrazí.

Ředitelka:

Hmmm...

A zavře raději dveře.

0:121 CHODBA ŠKOLY – DEN

jízda, ramínko

Ředitelka kráčí po chodbě, studenti ji úslužně zdraví.

Žáci:

Dobrý den... dobrý den...

Ředitelka neodpovídá na pozdrav a zapálí si cigaretu.

Ředitelka:

To se mi zdá, tohleto...

A klidně vypustí mezi své žáky dlouhý kouř.

0:122 BYT PAVLY – PODVEČER

jízda, ramínko

Odjezd od Pavly na celek.

Rodina večeří. Pavla, její otec, její matka.

Matka tradičně mlčí. Otec tradičně mele.

Otec Pavly:

To maso je zas tvrdý, jako podrážka...

Nekonečně přežvykuje kousek masa, který nakonec vyplivne do ubrousku.

Pavla kouše, na otce se ani nepodívá, čte si knížku.

Otec Pavly:

Při jídle se nečte, mladá pani, kolikrát ti to mam opakovat? Se mi zdá, že je to tady jak u debilů na dvorečku... Já si tady furt něco melu, asi jenom sám pro sebe, se mi zdá...

Pavla mlčí, hlavu sklopenou do talíře.

Otec Pavly:

To tvoje věčný mlčení mě dohání k šílenství...! Furt jen mlčíš a když ti něco řeknu, tak mam pocit že mě ani neposloucháš! To de jedním uchem tam, druhým ven a v tý blbý kebuli se to ani nevhřeje...

Pavla mátožně vstane, nese talíř do dřezu a mizí z kuchyně.

Otec Pavly:

Kam jdeš, když s tebou mluvím...?

0:123 POKOJ PAVLY – PODVEČER

jízda, ramínko

Pavla jde do svého tmavého pokoje, zastaví se u kejčovské panny.

Pavla v detailu, otec v celku. Podhled.

Otec už je v pokoji.

Otec:
Ptám se, kam jdeš, když s tebou mluvím...?
Pavla mlčí.
Otec stojí ve dveřích vzteky bez sebe.
Otec:
Tak se na mě votoč, říkám ti...!
Pavla se ani nehne. Její oči pozorují dění na ulici.
Hlas otce:
Tak votoč se, kurva....
Pavla nic.
Otec skřípe zuby a neví, co má dělat.
Zdá se, že ztratil nad dcerou jakoukoliv moc.
Koukne na krejčovskou pannu a roztrhne na ní nové šaty.
Látka padá na zem.
Otec odchází z pokoje.
Pavla sebou cukne, ze skříně vytáhne batoh a začne do něho cpát ponožky.

0:124 KŘÍŽOVATKA - NOC

[jízda, ramínko](#)

Kamera klesá.
Pavla s batohem na zádech se plouží po chodníku.
Semaforey blikají, auta svítí, tramvaje duní.
Pavla se zastaví, rozhlíží se, neví kam dál.

0:125 BYT TŘÍDNÍHO - DEN

[jízda, ramínko](#)

Pavla zvoní u dveří. Kamera jede.
Čeká. Nic se neděje.
Zvoní znovu a intenzivněji.
Dveře se otevrou.
Stojí tu Třídní v trenýrkách a rozespalý.
Třídní:
Ahoj.... co se děje....?
Ponurý obličej dívky tiše vysvětluje.
Pavla:
Tome, prosím tě, já už to doma.... nevydržím...
Ve tmě pokoje se objeví malá holčička v noční košili.
Holčička:
Kdo to je tati....?

Třídní se otočí na dceru.

Třídní:

Eliško, di spát... to je moje studentka...

Pavla se sesune na zem a rozbřečí se.

Pavla:

Já si časem najdu nějaký vlastní bydlení... budu chodit na brigádu,
já už se tam nechci nikdy vrátit....

Učitel se zmateně rozhlíží po domě, zda-li někdo někde nekouká.

Třídní:

No tak pojď dál...

0:126 SBOROVNA – DEN

jízda, ramínko

Škola je tichá, většina tříd je mimo budovu.

Petr sedí u Matikářky celý zkroucený a zpocený a nervní.

Matikářka studuje rozložené papíry.

Vedle sedí Třídní jako přisedící a také mu není veselo.

Matikářka těžce vzdychne a usměje se na Petra.

Matikářka:

Takovejhle výkon je opravdu nedostatečný... Dyt' si nedal dohromady
ani jeden ze tří příkladů!

Petr suše polkne, to je jeho konec.

Třídní povzbudivě mrká na Matikářku.

Matikářka:

Čtyřku ti dávám opravdu z milosti... Za to že si aspoň přišel... aspoň
ses trochu snažil....

Petr si odfoukne.

Matikářka:

Letos je to ale fakt naposled... příští rok už ti to zadarmo nedám...

Petr je celý úslužný.

Petr:

Tak děkuju, moc děkuju....

Mrkne na Třídního a rychle mizí ze sborovny.

V rohu místnosti dusí Fyzikář Jindru.

Fyzikář protočí oči na druhou stranu.

Fyzikář:

Kristepane, takže ten most se při teplotě 30°C roztáhne vo
sedumnáct metrů, nebo co...?

Jindra se tváří, že má situaci pevně pod kontrolou.

Jindra:
No... právě, protože bylo hrozný vedro, most se roztáhnul...
Fyzikář začíná zuřit.

Fyzikář:
Vo sedumnáct metrů...?!
Jindra se rozpačitě podívá do příkladu a pak se opraví.

Jindra:
Aha... to bude asi jenom numerická chyba... tady, přepsal sem se v desetinný čárce...
A opravuje výsledek. Fyzikář se neudrží, aby na Jindru nekřičel.

Fyzikář:
Tak von se roztáhne vo metr sedumdesát?! Už takovej most někdy viděl?
Jindra souhlasně přikyvuje.

Jindra:
No, na Berounce ve Všenorech...
Fyzikář ale došla trpělivost.

Fyzikář:
Ven!!!
Jindra:
Né né... to asi bude j.....
Fyzikář:
Odchod....! To je čistá koule...
Jindrovi se nechce odejít.

Jindra:
Já jsem byl na roztažnost nemocnej...
Fyzikář je už nepřičetný.

Fyzikář:
Pal vocud', grázle...!
Chytí Jindru a vyhodí ho ze dveří.
Vrací se ke stolu a kouká na Třídního a nechápavě kroutí očima.

Fyzikář:
To mi řekni... učím tady třicet let... A ty studenti jsou rok vod roku blbější a blbější... Čím to je..?
Třídní zná odpověď.

Třídní:
Studenti jsou pořád stejný, Milane... Ale ty jsi rok od roku chytřejší a chytřejší...
Fyzikář nechápe, zda-li to je urážka, nebo pochvala a zatne zuby.

Matikářka:
Tak budeme čekat na toho Kolmana? Už je půl dvanáctý....?
Rukou upraví natupírovaný účes a přemýšlí, co si v této situaci počít. Ještě nikdy nenechala nikoho propadnout.
Fyzikář se už rozhodl a balí si věci ze stolu.

Fyzikář:
Hele, tak má smůlu, na mě už všichni čekaj...

Matikářka hledá záchranu u Třídního.

Matikářka:

Tome, je to tvoje třída... co to přehodit na zejtra...?

Učitel se děsí dalších administrativních nesrovnalostí.

Třídní:

To ne... je to rozhodnutí paní ředitelky...!

Fyzikář souhlasí s Třídním.

Fyzikář:

A já mam zejtra volno... jedem k mámě na víkend...

Matikářka jenom bezmocně rozhodí rukama.

Fyzikář mávne rukou bere si batoh a odchází ze sborovny.

Fyzikář:

Kolman je taky blbeček... u mě má za pět... tudíž propadá...

0:128 PLÁCEK PŘED ŠKOLOU - DEN

jízda, ramínko

Fyzikář nastartuje taxíka a se svými dětmi odjíždí od školy.

Pohled z auta. Minou Michala, který klidným krokem a s cigaretou v puse přichází po chodníku, mávne na pozdrav za odjíždějícím taxíkem.

Kamera v autě. Fyzikář dělá, že ho nevidí.

Jízda s Michalem. Před dveřmi se zastaví, vydatnými tahy dokouří a obřadně zahodí nedopalek.

Sundá sluchátka z uší a nechá je plandat na krku.

0:129 SBOROVNA - DEN

jízda, ramínko

Michal vchází do sborovny a sebevědomě se rozhlédne.

Všechno je tu sbalené a uklizené.

Sedí tu jenom Třídní, před sebou zkušební protokoly z postupek.

Michal:

Ahoj...

Třídní zvedne hlavu.

Třídní:

Ahoj...

Michal stojí a vyzývavě čeká.

Třídní se cynicky usměje.

Třídní:

A co čekáš, že teď bude...? Všichni jsou dávno pryč...

Michal se sebevědomě rozkročí.

Michal:

Tak to mi budete muset dát náhradní termín...

Učiteli dochází trpělivost, je alergický na jeho agresivní projevy.

Třídní:

Michale, nemusíme nic! Bodnul si to! Z postupky máš tudíž za pět...

Michal se drze usměje.

Michal:

Takže to mam vopakovat...?

Třídní se postaví a je to poprvé, co zvýší hlas. Michal je mu vsutku nesympatický.

Třídní:

Né opakovat... Máš třikrát pět...a to je vyloučení ze školy...

Michal zatuhne.

Michal:

Vyloučení...? To mě kvůli zkurvený matice vyloučíte ze školy...!?

Třídní pokrčí rameny.

Třídní:

Nemůžu nic dělat... to si vyřeš s paní ředitelkou...

Prásknou dveře. Michal odchází, na chodbě řve jako šílenec.

Hlas Michala:

Taková debilní pakárna...!!!

Třídní se zase posadí a zklidňuje se listováním v papírech.

Třídní:

Ty si pakárna...

O:129A CHODBA ŠKOLY - DEN

[jízda, ramínko](#)

Jízda. Rozzuřený Michal jde po chodbě.

Dva primáni ho vystrašeně pozorují.

Primán I:

Fakt, von to asi neudělal...

Nestačí doříct, protože inkasuje ránu pěstí, až odletí ke zdi.

Michal:

Já sem ti nedovolil mluvit, ty šmejde!

Druhý primán vyběhne před školu.

Michal:

Rozkopu ti ten zadělanej ksicht...!

a uštědří primánovi kopanec do stehna.

Nadhled

Prostorná, vkusně zařízená hala.

Podhled. V kožené sedací soupravě sedí paní Kolmanová a vedle Michal.

Oba se tváří zkroušeně a pokorně.

Kolem chodí Kolman jako tygr v kleci.

Kolman:

Prostě půjdeš na jinou školu... tahle je stejně k ničemu....

Ticho.

Kolman se otočí k synovi. Ten nesměle špitne.

Michal:

Já nechci na jinou školu...

Kolman vystartuje k sedací soupravě, ale manželka si zase přisedne Kolmannovi do cesty.

Kolman:

Pudeš na jinou školu...!

Michal:

Nepudu na jinou školu...

Paní Kolmanová:

Michale...!

Kolman se dostává do varu, už ho to nebaví a nemá rád odpor.

Kolman:

Nepudeš? A proč jako nepudeš? Můžeš mi říct jeden pádnej důvod...?

Michal hledá tu správnou odpověď.

Michal:

Na týhle škole jsem si zvyknul...

Kolman vyvalí oči.

Kolman:

Jó ty sis zvyknul...

A opět lačně krouží po místnosti.

Kolman:

Zvyknul sis, že ti tatá všechno zařídí...

Kolman uchopí čínskou vázu a roztříští jí o podlahu.

Kolmanová:

Jiří...

Kolman:

Zvyknul sis, že ti táta všechno koupí...

Kolman smete hifi věž, která se rozřístí o podlahu.

Kolman:

Zvyknul sis, že když postříkáš barák sprejem, tak to táta zaplatí...

Kolman vezme židly a prohodí ji oknem do bazénu.

Kolman:

Zvyknul sis, zvyknul sis, zvyknul sis...

Kolman s každým slovem zdemuluje kus haly.
Když se uklidní sedne si proti Michalovi, který se rozpláče.

Kolman:
Takže prostě půjdeš na jinou školu...

Ticho, jen dech Michala.

Michal:
Já nechci na jinou školu....

Michal se hystericky rozbřečí a utíká k sobě do pokoje.

Paní Kolmanová:
Míšo...

Kolman se za ním uchichtne.

Kolman:
Pudeš na jinou školu...

Paní Kolmanová si sedne vedle manžela.

Paní Kolmanová:
Jiří....

Kolman se stulí manželce do klína a prudce oddechuje.

Kolmanová ho hladí po hlavě.

Paní Kolmanová:
To bude dobrý, Jiří....

0:131 SVATÁ KLÁRA - NOC

[jízda, ramínko](#)

Jízda jeskyní s košem květin.

Zastaví se u stolu, kde sedí proti sobě Ředitelka a pan Kolman. Upíjejí aperitiv a listují v jídelních lístcích.

Kolman se podívá vzhůru.

Podhled.

Prodavač květin se vlezle usmívá.

Celek, Detail, Protidetall

Kolman vybere květinu a podá ředitelce. Ta je nadšena.

Kolman platí bankovkou prodavači květin.

Ředitelka:
Děkuji, ty jsou krásné...

Kolman se rozproudil a bere si opět řeč.

Kolman:
... takže, kde jsem skončil... jo, že ta moje firmička nedávno
finančně podpořila ústav pro postižené děti...

Ředitelka je opět seriózní.

Ředitelka:
To je chvályhodné.....

Kolman:

Ale víte, co bylo zajímavé. Ty postižený nebožáci měli na chodbách podobný malůvky jako máte v té vaší škole... he he he...

Ředitelka je zahanbena.

Ředitelka:

Ale né...?

Kolman:

A o těch vašich počmáranej lavicích ani nemluví...

Ředitelka se stydí za svoji školu a cítí potřebu se omluvit.

Ředitelka:

No je to vostuda, já vím, chtělo by to všechno vyměnit...

Ruce číšníka ukazují láhev bílého vína. V pozadí krb.

Kolman souhlasí.

Číšník otevírá láhev.

Ředitelka kouká.

Kolman si víno prohlíží ve skleničce, dlouze si přivoní a napije se lehce. Zamyslí se nad kvalitou a kývne na obsluhu.

Kolman:

Lahodné...

Číšník naleje oběma a odchází. Kamera najíždí.

Kolman si ťukne s ředitelkou.

Kolman:

Paní Mirko, znáte anglický typ škol...? Učitelé chodí v obleku a žáci mají uniformy...

Ředitelka souhlasí, ale nechápe, kam to Kolman směřuje.

Ředitelka:

Moje řeč...

Detail

Kolman:

Já mám teď dvě možnosti. Buď dám kluka na jinou prestižní školu, nebo ho nechám u vás... ale vy to tam dáte do kupy...!

Detail.

Ředitelka je šokovaná a imponovaná zároveň, takovou razanci nečekala.

Detail

Kolman:

A já vám s tím pomůžu... na začátek Vám pošlu sponzorský dar...

Detail

Ředitelka se nadechne při představě, jak miliónu korun proudí na její školu.

Detail

Kolman:

Řekněme, pošlu vám tam svoji stavební filmu. A všechno to spravíme...

Detail

Ředitelka je nadšena a zklamána zároveň.

Ředitelka:

Ano...?

Detail

Kolman:

No, vy mi tam dáte na fasádu, řekněme, desku za sponzoring...

Kolman:

A hlavně, hlavně... se tam obklopíte lidmi, kteří mají trochu úroveň...
Žádný socky, žádný roláky, žádný tykáto. A dáme vám tam
monitoring...

Ředitelka je přehlčena informacemi a cizími slovy.

Ředitelka:

Monitorik...?

Kolman:

No kamery, všude kamery... a v ředitelně na monitoru vidíte, kdo co
dělá a co říká... já to mám ve firmě a funguje to skvěle...!

Celek

Ředitelka je už trochu přiočilá, nerozumí jeho hantýrce, ale směje se naplno.

Ředitelka:

Hi hi hi...

Ředitelka upije a zachutná jí.

Ředitelka:

Lahodné...lahodné...!

0:132 NA ULICI – DEN

[jízda, ramínko](#)

Detail psího lejna jak vjede do vysavače.

Petr s vysavačem čistí chodník od psích výkalů. Michal a Klára to komentují.

Michal:

Ty vole, to je super stroj, puč mi to na chvíli...

Petr mu rád předá extraktor.

Michal:
 Tyo, kdyby to mělo zpětnej chod, to by mohl bejt hovnomet...
 Michal vysává, co mu přijde pod ruku, přiblíží se k záhonu růží a jednu vysaje.

Klára:
 Ty si fakt romantik...

Michal namíří hubici na Kláru a saje jí vlasy. Klára ho odstrčí.

Klára:
 Debile, co děláš...?

Michal:
 Saju tě, né...?

Petr se také baví a špičkuje Kláru.

Petr:
 Kláro... von tě furt saje a ty ho furt nic...

Klára:
 Ti si taky blbeček, vid'... Pavla tě potřebuje a ty na ní sereš...

Petr na chvíli zvažní.

Petr:
 Dyk je hysterka... já už jí to nežeru...

Klára:
 Hysterka, jo? A proč tedy utekla z domu...?

To Petra trochu zarazí.

Petr:
 Jo...? Proč....?

Klára:
 Ted' spí u Toma...

Michal ironicky poznamená.

Michal:
 U třídního...? Tak to ji nic nehrozí... že jo, Kláro...?

Petr přemlouvá sám sebe.

Petr:
 To bude zas všechno v pohodě...

Michal se také usměje, majetnický obejme Kláru a sprostě promluví.

Michal:
 Tak co, Kláro, kdy si spolu konečně zašukáme...?

Klára se nenechá vytočit.

Klára:
 Dneska zrovna nemám čas...

Michal se také nenechá vytočit.

Michal:
 Hmmm, tak co zejtra...?

Klára se uchechtne, vyprostí ze sevření.

Klára:
 Noooo... zejtra by to možná šlo...

Klára odchází, boky se jí vlní, lýtka propínají, vlasy se mosazně třpytí.
 Kluci za ní zasněně hledí.

Michal:
Ty vole... ta mě fakt bere... to je taková děvka...
Na chodníku se objeví vrásčitý dědek se zapálenou Startkou.
Dědek:
Tak mládeži... přesun do Zborovské...
Michal:
A kdy bude zase nějaká další akce...?
Petr:
Tobě to jako nestačilo...?
Michal mávne rukou.
Michal:
Prosim tě... to nestálo za řeč...
Petr:
Marek chce dělat wholetrain... tak o dáme s nima...

0:133 SBOROVNA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Ředitelka vede schůzi. Odjíždíme z detailu ředitelky na celek.
Kolem stolu sedí všichni učitelé, které jsme dosud poznali i nepoznali, kromě Češtináře Karla, který se do školy už asi nevrátí.
Ředitelka:
Začneme tím Kolmanem...
Fyzikář souhlasně kýve hlavou.
Ředitelka:
Nemůžeme ho nechat opakovat kvůli jedný postupce...
Třídní je překvapen, ostatní kantoři také.
Třídní:
To není jedna postupka...
Fyzikář se snaží Třídního podpořit.
Fyzikář:
Měl těch postupek asi sedum a tohle byla třetí, kterou měl za pět...
Ředitelka třepe rukou, aby ztichl.
Ředitelka:
Vyzkoušíte ho ještě jednou! Von se to všechno naučí... pan Kolman se za něho zaručil... a podal odvolání...
A podívá se přísně na Matikářku, která se zastydí.
Matikářka:
No já ho tedy ještě vyzkouším...
Fyzikář to ironicky komentuje.
Fyzikář:
Jestli ale přide, blbeček... he he he...
Ředitelka objasňuje celou situaci, aby už všichni konečně pochopili.
Ředitelka:
Pan Kolman je předseda představenstva firmy, která nám dá sponzoring...

Tělocvikář je nadšen a okamžitě reaguje.

Tělocvikář:

Výborně... tak konečně zařídíme posilovnu...!

Třídní se ironicky usměje.

Třídní:

A nechce tu pan Kolman rovnou učit...?

Ředitelka nebere jeho poznámky na vědomí a zvyšuje hlas.

Ředitelka:

Abychom se vyhnuli všem improvizacím, berte to jako konečné rozhodnutí...

Třídní upije z hrnku zelený čaj a rozvalí se v židli.

Ale Ředitelka pokračuje.

Ředitelka:

A víš, kdo za to Michalovo chybění může...?

Třídní se snaží ještě trochu žertovat.

Třídní:

Telecom? Microsoft...?

Ředitelka:

Tvůj kamarádíček Petr Kocourek. Víš, kolik má neomluvených hodin...?

Třídní souhlasně přikyvuje.

Třídní:

Vím... víc než dost...

Ředitelka:

Právě...! Ten Kocourek toho Michala svádí... Tahá ho za školu, toulá se po nocích, sprejuje, fetuje a určitě i krade...! Kde jinde by na ty spreje bral...?

Třídní se pokusí o odpor.

Třídní:

Jak můžeš tvrdit, že někdo krade? Je přece nákáá presumpce neviný!

Ředitelka mluví opět k ostatním.

Ředitelka:

My tu chceme vybudovat exkluzivní školu...! A né nějaký sprejerský doupě... A proto navrhuji vyloučit toho Kocourka ze školy...! Kdo je pro...?

Matikářka zvedá ustrašeně ruku a vysvětluje ostatní kolegům.

Matikářka:

Z matiky je naprosto nedostatečný...

Fyzikář také zvedá pomalu ruku.

Fyzikář:

Je to ignorant...

Postupně se zvedají další a další ruce, jakoby to bylo všechno předem připravené.

Ředitelka se rozhlíží, očima propichuje své váhavé kolegy.

Ředitelka:

Sedum? Ze třinácti? Takže zapíšu další bod... vyloučení Petra Kocourka za stodevatenáct neomluvených hodin...

Třídní si dá hlavu do dlaní.

Ředitelka však má energie dost a dobře se připravila.

Ředitelka:

To, co se tady celou dobu děje, jenom dokazuje, že tady „Tomáš“ není schopen seriózně pracovat jako třídní učitel... a jako učitel vůbec...!

Třídní zvedne hlavu a nepřátelsky kouká na Ředitelku. Ta se však nenechá vykolejit, dobře se na schůzi připravila.

Ředitelka:

Jeho amatérské experimenty ohrožují samotnou existenci školy..

Tělocvikář se bázlivě zapojí.

Tělocvikář:

Ale Mirko, to snad ne...?

Ředitelka ho tvrdě utne.

Ředitelka:

Nech mě domluvit....!

A nadechne se k poslednímu úderu.

Ředitelka:

Nejenže stříká po nocích se svými studenty graffiti... nejen že svádí mladistvou Krumbachovou v kabinetě...

A sdělí poslední trumf.

Ředitelka:

...ale dokonce neváhal zfalšovat třídní knihu, aby Krumbachovou zbavil osmdesáti třech neomluvených hodin....!

Matikářka nahlas vyhekne.

Matikářka:

Heh...

Ředitelka:

Ano, je to bohužel tak tak tak....

A radostně pronese závěrečný ortel.

Ředitelka:

Koneckonců... Tomáš se sám rozhodl odejít, že... Nikdo si nepřeje, aby to tady začala vyšetřovat policie, že...?

Ředitelka se rozhlíží po vystrašeních učitelích.

Nikdo se neodváží oponovat, nikdo neví, co kdo na koho ještě ví.

Tomáš dopije zelený čaj, smutně se usměje a vstane.

Tomáš:

V tak „exkluzivní“ škole fakt nezůstanu...

0:134 BYT TŘÍDNÍHO - VEČER

jízda, ramínko

Petr zvoní u dveří Třídního učitele.

Pavla se dívá kukátkem. Opře se o dveře, neví, jestli má otevřít.

Zvonek zase zazvoní.

Pavla dýchá a přemýšlí.

Petr odchází.

Pavla kouká do kukátka.

Když je Petr dole, dveře se otevřou.

Pavla:

Petře...

Petr vybíhá nahoru.

Pavla stojí ve dveřích.

Dlouho na sebe hledí.

Petr přijde až k Pavle a obejmě ji. Pavla se nebrání, ale také neopětuje.

Petr:

To bude dobrý....vid že jo...

Pavle tečou slzy po tváři.

Pavla:

Já nevím...

Petr:

Dyť já tě mam fakt rád...

Pavla se trochu odtáhne, smutně se na Petra podívá a setře mu svou vlastní slzu.

Pavla:

Já tebe taky.... Ale ty toho vo mně víš málo...

Petr:

Já přece sem s tebou...

Pavla vrtí hlavou.

Pavla:

Nedokážu navíc řešit, jestli někde nespadneš ze střechy, nebo tě nezavrou...

Na to Petr nemá chytrou odpověď a rozpačitě mrká.

Pavla:

Ted' ne. Fakt ne. Prosim. Nejdřív musím dát dohromady sebe...

Pavla za sebou zavře dveře.

0: 135 KABINET TŘÍDNÍHO - DEN

[jízda, ramínko](#)

Třídní si balí věci ze svého kabinetu.

Desky, kresby, knihy, mapy, modely, všechno, o čem má pocit, že je jeho.

Klára ho strnule pozoruje.

Třídní se provinile usměje.

Třídní:

Sorry Kláro, víc jsem udělat nemohl...

Klára povzneseně zatřepe hlavou.

Klára:

Ředitelská důtka... to je taky dobrý...

Třidní se dotkne dívčích vlasů a má se k odchodu.

Třidní:

Tak se tady drž...

Klára ho chytí za ruku.

Klára:

A co ty...? Co teď budeš dělat...

Třidní její ruku drží a bojí se pustit.

Třidní:

Hmmm... tak nejdřív se rozloučím... se svou třídou...

Vyjde ze svého kabinetu, Klára za ruku s ním.

0: 136 CHODBA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Jízda . Třidní s Klárou kráčí chodbou.

Klára se tváří osudově.

Třidní se smířlivě usmívá.

Barevné obrázky mizí za neutrální bězovou.

Dva malíři natírají chodbu válečkem.

0: 137 TŘÍDA - DEN

[jízda, ramínko](#)

Makrodetail tabule, odjezd na celek.

Na tabule je nápis: „AHOJ SEPTIMO Tomáš“

Kamera odjíždí od nápisu.

Pod tabulí na katedře leží Klára s Tomášem. Oba skoro bez šatů a buší do toho jako zvířátka. Katedra duní jejich pohyby.

Na zdi ve zlatém rámečku President České republiky. Jakoby všemu dodával obřadní důležitost.

0:138 ULICE - VEČER

[jízda, ramínko](#)

Petr ověšen taškami jde po ulici.

Drobná matka cupitá za ním, za ní Maxík.

0: 139 BYT PETRA - NOC

[jízda, ramínko,](#)

Petr dává tašky do kuchyně na stůl. Maxík pomáhá.

Matka v předsíni sundává kabát a je potěšena.

Matka Petra:

Ty si hodnej kluk Pét'o, když chceš...

Petr jde k sobě do pokoje.

Petr:

To je pohodě, mami...

Matka dává jídlo do lednice a nahlas přemýšlí.

Matka Petra:

Tak a co bych dneska uvařila...? Kuře to bylo včera... že bych udělala špekový knedlíky... co myslíš...? Anis mi neřek, co jste měli k obědu....?

Matka se zarazí a přemýšlí.

Matka Petra:

Já sem blbá...dyk škola už skončila...

Matka jde za Petrem do pokoje.

Matka Petra:

No jo, je konec školního roku... tak jak to vlastně dopadlo ty postupky... ani ses nepochlubil...?

0:140 POKOJ PETRA - VEČER

Matka vstoupí do Petrova pokoje.

Matka Petra:

Jak dopadly ty postupky? Udělas to...?

Ale Petr nikde není.

Matka se rozhlíží po pokoji.

I chodba je prázdná.

Matka vyhlédne ven z okna. Kamera před oknem.

Petr jde po chodníku s igelitkou v ruce, švenk nad paneláky na podvečerní Prahu.

Matka si smutně povzdechne. Z kapsy vyndá prášky a jeden polkne.

Matka se napije vodky přímo z láhve.

Obloha se modrá, blikají první hvězdy.

Matka se opře o parapet a zhluboka nadechne letního vzduchu. Lehce se usměje. Je vlastně asi všechno v pořádku. Tohle město, ten Petr, tenhle panelák, tyhle prášky, tahle vodka. Matka se znovu napije a je jí fajn.

0:141 NÁDRAŽÍ - NOC

[stedycam, nebo motorka, žebřík na kameru, žebříky pro writery](#)

Nadhled nádraží. Do obrazu se objeví skici vlaku.

Podhled. Kluci koukají na skici vlaku. Stožáry.

Kluci procházejí plotem a probíhají křovinami.
Kluci čekají ve křoví a vše sledují. Petr, Michal, Marek a jeho parta.

Někdo si váže přes obličej šátek, někdo si nasazuje kuklu.

Petr se sehne a pevně si zavazuje kaničky.

Točeno v celku, pak detaily. Partička se za nimi připravuje.
Michal je hodně nervózní, třesou se mu ruce.

Michal:

Ty v'... já se musím vychcat...

Petr se napřímí.

Petr:

Já se musím taky vychcat, nebo se poseru...

Oba kluci vedle sebe močí.

Michal:

Ty vole, taky seš tak v nervu...?

Petr:

Ty vole, já sem v nervu hned třikrát - podmínka... máma... Pavla... a ke všemu mě vyhodili ze školy...

Michal sebou cukne.

Michal:

Hmm... já vim...

Petr se jízlivě usměje.

Petr:

A prej se na tom podepsal tvůj fotr...

Michal zapne poklopec a koktá jakoby se omlouval.

Michal:

Ty vole, Petře, sory... fotr je fakt čurák, no... Mně zas zakázal s tebou kamarádit...

Petr zapne poklopec.

Petr:

Tys mu asi řek, že spolu malujem, co...?

Michal se na něho uraženě podívá.

Michal:

No dovol...? Ale von to prostě vyčmuchá... všechno vyčmuchá...

Petr se zamyslí.

Petr:

Hmmm... vidíš a já ti dycky záviděl, že to máš lehčí než já....

Michal mávne rukou.

Michal:

Ty v'... nemáš co závidět... já jsem furt v kleci... to je fakt peklo...

Petr zvedne hlavu a zhluboka nadechne letní vzduch.

Petr:

Hele, serem na to... Dole čeká vlak, kerej zejtra projede Evropu... A všichni z toho budou vysraný...!

Nadhled, podhled, kamera z ruky, autenticky, stedyca, nebo motorka

Marek začíná kreslit velké tvary přes celý vagón. Do míst, kam nedosáhne, stoupá si na malé štafle.

Petr a Michal obíhají kolem vagónu a sledují, jestli je čistý vzduch.

Všichni kluci malují. Pozadí se jede na třech místech současně, na každou dvojici připadly tři vagóny.

Michal si nasazuje na hnědou dózu trysku, co doprostřed barvu rozptýlí, ale na okraji nechá jasnou hranu.

Marek si nasadí širokou trysku a jede svítivě žlutá písmena. Vlastně jenom jejich výplně, o hrany se nestará a bere to od jednoho konce k druhému.

Petr si nasazuje úzkou ostrou trysku a jásavá písmena za Michalem obtahuje, dělá jim přesné hrany. Uprostřed písmen pak dělá ještě světlejší jasnou žlutou, nahoře a dole červenou.

A hned za ním postupuje další kluk, který má ještě užší trysku a střídá černou nahoře a dole s červenou uprostřed.

Divoká písmena vystupují z vlaku, objevuje se nápis RHS CREW, kluci z Markovi party malují každý své jméno.

Přes vlak přeletí paprsek baterky.

Petr se zastaví, otočí hlavu na ostatní, jsou zabraní do malování.

Otočí hlavu na druhou stranu.

Kužele baterky je odhalily.

Křik nádražáků a ochranky.

Boty dupou kamením.

Kluci zahazují spreje a vystartují.

Přeskakují koleje, rozbíhají se na všechny strany.

Petr ukazuje Michalovi směr.

Běží vedle sebe a srdce jim buší o život.

Michal z vyděšenou tváří se otočí na Petra.

Petr v šíleném běhu se usměje na Michala.

Jejich obraz se zastaví do mrtvolky.

TITULKY DO OBRAZU